

လရောင်ကျူးရင်

ဤကဲ့သို့ ဤကဲ့သို့

အခန်း(၁)

"ခြေထောက်တွေကိုတော့ ခြေသည်းတွေ ဒီလောက်ရှည်အောင် မထားပါနဲ့ ကောင်းရယ် . . . ၊ ရှည်လွန်းတော့လည်း မလှပါဘူး၊ သွားလာတဲ့ အခါလည်း အန္တရာယ်ရှိတယ်"

ပုံကျအောင် သေချာ ချန်ထားသည့် ခြေသည်းရှည်တွေက ဖြူဝင်းနီမြန်းနေသည့် ခြေချောင်းလေး တွေမှာ လှတော့ လှပါသည် ။ ခြေသည်းနီ ဆိုးပေးစမ်းပါ ဆိုပြီး လက်သည်းနီဘူးတွေနှင့် ရောက်လာတိုင်းလည်း သူ့ခြေထောက်တွေ ရှေ့မှာ ကျကျနန ထိုင်ပြီး ခုလိုပဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆိုးပေးနေကျ . . ။

ဒါပေမဲ့ ညွှန်းက ဆေးကျောင်းသူပီပီ ခြေသည်းလက်သည်းရှည် တွေကို မြင်တိုင်း လှတာကိုဖယ်၍ ဒီလိုပဲ ညည်းညူသလိုလို နားချသလိုလို ပြောမိတတ်မြဲ . . ။

ကောင်းကလည်း ညွှန်းကို တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်မရှည်တာ ဒါတွေပဲ ဖြစ်သည် ။

"လုပ်မှာ သာ လုပ်စမ်းပါ ညွှန်းရာ၊ ပြီးရင် ဒီမှာ ငါ ဒီခိုင်းတွေ အရောင် ထည့်ထားတာကို ကြည့်ပေးဦး၊ မြန်မြန်လုပ် . . ၊ ဒယ်ဒီတို့ ထွက်လာလိမ့်မယ်"

ညွှန်းက ပခုံးလောက်ပဲ ရှိသည့် တဖျောဖျော ဝဲကျလာတတ်သော ဆံ

ပင်တွေကို ကျလာတိုင်း နားနောက်မှာ ညှပ်၊ မျက်မှန်ကို ပြန်ပင့်ကြည့်လိုက် . . .။

ထို့ပြင် သုံးမျိုး၊ သုံးဘူး ကိုင်နေရသော လက်သည်းနီဘူးတွေကို မှားကိုင်မိလို့ ဟိုဘူးပြန်ချ၊ နောက်တစ်ဘူးကိုင် . . .။

ကိုယ့်ကျောင်းစာနှင့် ကိုယ်တောင် ထမင်းစားချိန်လေး လုစားနေရတာ၊ ကောင်း နှင့် ကျမှ ပဲ ခြင်ကိုက် နေတာတောင် မကုတ်အားတဲ့ အဖြစ် . . .။

မင်းသားကတော့ သူများ အိမ်ကို ရောက် လာပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ အခန့်သားထိုင်ကာ သူထုတ်လာသည့် ဒီဇိုင်းပုံကို စိတ်ဝင်တစား ရေးလို့ . . .
။

"အံမာကွာ . . .၊ သူများ သားသမီး စာကျက်နေတာကို မင်းက ခိုင်းစရာလား . . ."

"ဟာ . . ."

ဒယ်ဒီဆိုသည့် ခေါ်သံက မထွက်တော့ဘဲ ကောင်း ခြေထောက်တွေကို ညွှန်းနှင့် ကွယ်ပစ်လိုက်သည် ။

ညွှန်းကလည်း ဖြန်းခနဲ လန့်ဖျပ်ကာ လက်သည်းနီဘူးတွေကို ယောင်ယမ်း ကိုင်လိုက်သေးသည် ။ ပြီးမှ ဖုံးဖိမလွယ် တော့တာကို သိလိုက်ပြီး ဒီဘက်လှည့်၍ မျက်မှန်လေး ပင့်ပြီးကာ . . .

"ဟို . . . အရောင်လေးတွေ သိချင်လို့ . . .၊ သမီးက ဆိုးကြည့်နေတာပါ"

တင်းနေသည့် ဦးအောင်ကောင်း၏ မျက်နှာ သိသာစွာ လျော့ကျသွား၏။ ပြောလိုက်တာကို ယုံကြည် သွားလို့ မဟုတ်ပေ။ သူ့သားအတွက် ဒီ

မိန်းကလေး အမြဲတမ်း ကာကွယ်လာခဲ့တာကို နားလည်လို့ သာ . . .။

"ဟွန်း . . . မင်းလုပ်ပုံတွေကို ဒယ်ဒီမကြိုက်ဘူးနော် ကောင်း"

ပြန်မပြောပေမဲ့ ကောင်းက အသံမထွက်သည့် 'ကျွတ်' သံကို သွားကြားထဲမှာ ပဲ ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်သည်။ ဘေးမှာ ပါလာသည့် မေမြတ်ကောင်းက ဦးအောင်ကောင်း လက်ကို ကိုင်လိုက်ရင်း . . .

"ဒယ်ဒီကလည်း အိမ်လည်လာတာ ဆူညံ ဆူညံတွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ အန်တီ စိတ်မကောင်းဘဲ နေနေ ဦးမယ်"

ဟု ကပ်ပြောသည်။ ထိုစဉ် နောက် ပါလာသည့် ဒေါ်ရည်သန့်က အနားရောက်လာ၏။ သူ့သမီး ကြမ်း ပေါ်မှာ ပုံပုံလေး ထိုင်နေတာကို မြင်လိုက်သည်။

ခုတော့ ကောင်းရဲ့ ဘေးမှာ ပါ။

ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းရဲ့ ခြေထောက်မှာ ခြေသည်းနီတွေနှင့် . . .
၊ ဘာလုပ်ထားကြလို့ ဘာဖြစ်နေ ကြတယ် ဆိုတာကို နားလည်သွားကာ . . .

"သားက စာကြိုးစားသားပဲ . . ."

ပထမ ကြည့်လိုက်မိသည့် ခြေထောက်ကနေ လက်အောက်က စာအုပ်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောသည်။ ဦးအောင်ကောင်း မျက်နှာမဲ့သွား၏။

ဒီသား တစ်ယောက်ကြောင့် ရှက်မိပါသည်။ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ရှိထားလို့ ပြည့်စုံပြီ လား ထင်ခဲ့သည်။

သမီးက လက်ထပ်တော့မည်။ သားက ယောက်ျားလိုလို . . . မိန်းမလိုလို . . .။

"ကဲ . . . ပြန်မယ်၊ ထ . . ."

သိသာ သိစေ မမြင်စေနှင့် တဲ့ . . .။ ခုလို လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ
ခြေသည်းနီ၊ လက်သည်းနီတွေ ဆိုးဖို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြုစုတာ
ကို အမိန့်သား ခံယူနေတာ ကောင်းသလား . . .။

ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတဲ့ အထိ ဦးအောင်ကောင်း မျက်နှာကြီး
မှုန်ကုပ်နေဆဲ . . .။

"ကိုယ်တို့ ပြန်မယ် သန့် . . ."

"အန်တီ တဲ့တာ"

"အေးပါ သမီးရယ် . . .၊ အေးပါ . . ."

ကားထွက်ပြီ ဆိုမှ နှုတ်ဆက်ဖြစ်သည် ။ မှန်ထဲကနေ လှမ်းကြည့်လို
က်တော့ ညွှန်းက လက်သည်းနီဘူး လေးတွေကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လှမ်း
ထောင်ပြလို့ . . .။

ဘာဖြစ်မဲ့ လောင်းလျာမှန်း မသိသော သားတော်မောင်က ရှုံ့မဲ့ လက်
ခါသည် ။ အစ်မဖြစ်သူခမျာ ဖအေ မြင်မှာ စိုးလို့ မောင်ကို ပခုံးပုတ်တာ
ရော၊ ဆွဲဆိတ်တာရော စုံလို့ ပင် . . .။

ဦးအောင်ကောင်း ကားမောင်းရင်း အံတကြိတ်ကြိတ် . . .။

ဒီလိုနှင့် မမြင်သလို နေလိုက်ရတာတွေ၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်
လိုက်ခဲ့တာတွေ ဘယ်နှစ်ခါလဲ . . .။

ငယ်ငယ် ကတည်းက ကျောင်းအတူ တက်ခဲ့ကြပြီး ညွှန်းက ဆေး
ကျောင်း တက်ခွင့်ရပြီး သူ့ကျမှ စီးပွားစီမံ တဲ့ . . .။

"မင်းက စီးပွား ဘာတွေလုပ်စားမှာ လဲ" ဆိုတော့ "တတ်ထားရင်

ပြီးတာပဲ" လို့ မကြားတကြား ပြောသည်။ ။

‘မိန်းမယူပြီး ရှာကျွေးဖို့ လား’ ဆိုတော့ ‘မိန်းမ ယူစရာလား’ လို့ ဖြေသည်။ သူများ တကာရဲ့ သားတွေ ဒီလိုပြောလျှင် အိမ်ထောင် မပြုချင်တာလို့ ပဲ တွေးပြီး ဖြေနိုင်သေး၏။ ကိုယ့်သားကျတော့ သူ့မှာ မျက်လုံးပြူးခဲ့ ရသည်။ ။

မိန်းကလေး အင်္ကျီအဝတ်အစား မဝတ်၊ ကနွဲ့ကလျ မနေတာ တစ်ခုသာ ကူကယ်ရာရှိပြီး မျက်နှာ ဖောင်ဒေးရှင်း ဆိုတာတွေ၊ လိမ်းရင်းဆိုတာတွေ . . .၊ ပြီးတော့ လက်သည်းနီ ရောင်စုံ အမျိုးမျိုး၊ ကောင်းရဲ့ အခန်းထဲမှာ လိမ်းတဲ့ . . .၊ ဆိုးတဲ့ အလှပြင် ပစ္စည်းတွေမှ အပြည့်. . .။

သူ့ကို ဆူပြီဆို ပြောသေးသည်။ ။

"ကိုရီးယား မင်းသားတွေကျတော့ မိန်းမမျက်နှာလို့ မပြောကြဘူး၊ မိတ်ကပ်တွေ မျက်နှာမှာ ခြစ်ချလို့ ရတယ်၊ သား မိတ်ကပ် မလိမ်းဘူး"

တဲ့ . . .။

‘ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေ မျက်တောင် ကော့ထားသလား’ လို့ မေး . . .၊ ‘ကော့စရာရှိမှ ကော့လို့ ရတာ၊ သူတို့ မှ မျက်တောင်မရှည်ဘဲ’ လို့ ကွယ်ရာမှာ သူ့အစ်မကို ပြန်ပြောပြီး ရန်လုပ်သေးသည်။ ။

ယောက်ျားလေး ဖြစ်ပြီး မျက်တောင်တွေ တရားလွန် ရှည်ကော့နေတော့ ဒေါသဖြစ်ရခက် . . .၊ ဆွဲညှပ် ပစ်ရခက် . . .။

မျက်ခုံးက ထူပေမဲ့ တုတ်ခဲခဲကြီး မဟုတ်ဘဲ စိမ်းညိုမှောင်လဲ့ နေသည်။ ။ နှာတံပေါ်တာ၊ နှုတ်ခမ်းပါးတာ ကစ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် တူပြန်သည်။ ။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီကောင်က မိန်းမချော ချောတာပဲလို့ မိတ်ဆွေ

တွေက ပြောလျှင် ဦးအောင်ကောင်း သဘောကျခဲ့၏။

ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ချောဖို့ လှဖို့ ကတော့ လိုသည် ပဲ။
ဒါပေမဲ့ ခုကျတော့ . . .

"ကောင်း. . ."

"ဗျာ. . ."

တော်သေးသည် ။ ‘ဗျာ’ တစ်လုံးတော့ ချန်ရစ်ရှာလို့ . . ။

"မင်း ကျောင်းပြီးနေပြီ၊ ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးသလဲ၊ ငါ့ကို ပြော. . ."

ဆူတော့မှာ ကို သိလို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် အထဲကို ခပ်သုတ်သုတ်
လှမ်းဝင်ကာမူ ဦးအောင်ကောင်း ခေါ်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး တုံ့ခ
နဲ ဖြစ်၏။

ကောင်းက မျက်နှာ ခပ်ငုံ့ငုံ့ပေမဲ့ စူပုပ်ပုပ်၊ မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ပြန်လှည့်
လာသည် ။ ပြီးတော့ ကျွန်း ဆက်တီ ကြီးမှာ မညှာမတာ အိခနဲ ထိုင်၏။

သူများ အိမ်မှာ သွားပြီး စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ မျို့ချ လာတာ
တောင် အဆီမြိန်မြိန် အရသာ ခံမနေနိုင် . . ။

အဖေ တစ်ယောက်တည်း ရှိတော့လို့ တော်သေးသည် ။ သူများ တွေ
လိုသာ မိဘနှစ်ပါး ဆိုလျှင် ကောင်းတို့ နားထဲမှာ မီးလောင်ဖို့ နီးစပ်၏။

"ညွှန်းက ဆရာဝန် ဖြစ်တော့မယ်၊ မင်းက မကူညီတဲ့ အပြင် အားနေ
တိုင်း သွားသွားပြီး ဟိုခိုင်း. . . ဒီခိုင်း. . ."

"မခိုင်းပါဘူး၊ သူ့ဘာသာ လုပ်တာ . . ."

"ဟေ . . ."

ညွှန်း ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို နင်းပြောပြီး ကောင်း မျက်နှာက မလိ

မ်မိုး မလိမ်မာပုံနှင့် . . .

"အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ . . .၊ ရောယောင် ဖြီးတာတွေ ထားခဲ့လိုက်"

ဦးအောင်ကောင်း ဒေါသဖြစ်ပြီဆို စကားများများ သိပ်မပြောတတ်။
စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးဆိုပြီး ထင်ပေါ် ကျော်ကြားမှုများ နှင့် လူရို
သေ၊ ရှင်ရိုသေ နေလာခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်ထူး၊ ဘွဲ့ထူးတွေ . . .။

ဒီလို သားတစ်ယောက်ကို မွေးလိုက်မိကာမှ ဘယ်မြောင်းထဲ ရောက်
ပြီး ဘယ်လို ကောက်ရမှန်း မသိ အောင် တစ်စစီ . . .။

"အခု မင်းရဲ့ သင်တန်း ပြီးပြီလား . . ."

"မပြီးသေးဘူး"

"ဘယ်တော့ ပြီးမလဲ . . ."

ကောင်း မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်သည် ။ ပြီးမှ . . .

"ပြီးလဲ ဆက်တက်ဦးမှာ . . ."

"ဘာကွ . . ."

ကျောင်းပြီးတာနှင့် ဒိုင်ဗင်ထိုး တက်လိုက်တာ ဒီဇိုင်နာသင်တန်း၊
ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာ၊ ပန်းချီ၊ ဓာတ်ပုံ၊ ဘာသာစကားတွေလည်း ဘယ်နှ
မျိုးတောင် ရှိနေပြီလဲ မသိ . . .။

တစ်ခုပြီး တစ်ခုတော့ ပြီးသွားသည် ။ သင်တန်းကာလ ပြီးသွားတာ
လား၊ တကယ်တတ်လို့ ပြီးတာလား၊ အဲဒါလည်း ဘာမှန်းမသိ . . .။

အခု အားလုံး တစ်ပတ်လည်ပြီး နောက်ထပ် အလှည့်ကျတာက ဒီဇို
င်နာသင်တန်းပဲ ဖြစ်၏။

"သား ဒါကို ခိုင်မာအောင် လုပ်တော့မှာ ဒေသဒီ"

ဦးအောင်ကောင်း စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာတွေကို သိလိုက်သလိုမျိုး ကောင်းက နောက်ထပ် အခိုင်အမာ တင်သွင်း၏။ ဦးအောင်ကောင်းက မဆိုင်းမတွ ပယ်ချသည်။ ။

"မလုပ်ရဘူး . . .၊ မင်းမို့လို့ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ခွင့်မပြုနိုင်တာ . . .၊ လုံးဝ မလုပ်ရဘူး"

"သားက ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ ဒယ်ဒီ . . ."

"မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ကြည့်လိုက် . . ."

"ဒယ်ဒီ . . .၊ ဟိုလေ . . ."

အနားမှာ ရှိနေသည့် မေမြတ်က ကောင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ . . .

"သူ လုပ်ချင်တာလေးကို ပေးလုပ်ခိုင်းလိုက်ပါလား ဒယ်ဒီရယ်နော် . . .၊ ခုခေတ်မှာ ဒီအလုပ်တွေက လူငယ်တွေရဲ့ အင်အားကို ဆွဲဆောင်နိုင် ဆုံးပဲ၊ ဒီနိုင်နာတွေ ဆိုရင် ယောက်ျားတွေပဲ များ တာ ဒယ်ဒီရဲ့ . . ."

"တော်စမ်း သမီး . . .၊ သမီး အဲဒီလို ဖေးဖေးမမတွေ ဝင်ပြောပြီး လိုက်လျောပေးလိုက်ပါ ဆိုတာတွေ ဒယ်ဒီ အများကြီး လိုက်လျောခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီအလုပ်ကို ဘယ် ယောက်ျားတွေ လုပ်နေနေ သူလုပ်ဖို့ ကို ဒယ်ဒီ ခွင့်မပြု ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ သိချင်သေးလား . . ."

ကောင်း ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲ၏။ မေမြတ်လည်း မမေးရဲတော့ပါ။ ဦးအောင်ကောင်းက မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ကျသွားတာကို ကြည့်ပြီး မဲ့လိုက်၏။

"အေး . . . ဒယ်ဒီကလည်း လိုရာဆွဲပြီး အတိုက်အခံတွေ ဇွတ်မပြော

ချင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်းကို နောက်ဆုံး သတိပေးမယ်၊ ခြေသည်း လက်သည်း ရှည်တွေ ဖြတ် . . .၊ မျက်နှာမှာ လိမ်းတာ ခြယ်တာတွေ ရပ် . . .၊ သုံးလ ဒယ်ဒီ စောင့်ကြည့်မယ်၊ အလှအပ ကြိုက်တာတွေ တစ်စခန်း ရပ်ပြီဆိုမှ မင်း လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့် ပြုဖို့ စဉ်းစားမယ်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ အလုပ်မလုပ်ရလဲ ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ပုံစံမပြောင်းခဲ့ရင် ချက်ချင်း မိန်းမပေးစားပစ်မယ် မှတ် . . ."

"ဟာ . . . အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ . . ."

ကောင်း ကြောက်ရ လန့်ရမှန်း မသိဘဲ ခါးခါးသီးသီး ထ၊ဖြစ်သည် ။
ဦးအောင်ကောင်း ဖြစ်သင့်တာထက် ပိုမိုသော ဒေါသတွေနှင့် မျက်လုံးပြူးသွားကာ အဆမတန် . . .။

သိတယ် . . .၊ ဒီကောင်လေး ဒီပုံစံ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ . . .

"မင်း . . . မင်းက မိဘပြောတဲ့ စကားကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ . . .၊ ဟုတ်လား . . ."

"ဒယ်ဒီပြောတာ အဓိပ္ပာယ် ရှိချင် ရှိမှာ ပေါ့၊ သားအတွက် မရှိဘူး"

"ဘာပြောတယ် . . ."

"မိန်းမ ပေးစားပစ်ရအောင် ဒယ်ဒီက သား ရင်ခွင်ထဲ ပစ်ထည့်၊ သားက မလိုချင်ပါဘူး ဆိုပြီး ဗီရိုထဲ ခဏ သွားထားလိုက်လို့ ရသလား"

"မရဘူးလေ . . .၊ မိန်းမပေးစားတာ ပေါင်းဖို့ ပဲ၊ မင်း ပေါင်းရမှာ ပေါ့"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ . . .၊ မိန်းမဆို ရှေ့ပင်းစင်တာက အင်္ကျီတွေ၊ စကပ်တွေ ဆင်ပြထားတဲ့ ကော်ရပ်တွေပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်"

"ခွေးသူခိုးလေး . . . မင်း . . ."

"အို . . . ဒယ်ဒီ . . . ဒယ်ဒီ ကလေးကို မလုပ်ပါနဲ့ . . ."

ဦးအောင်ကောင်း လက်သီးဆုပ်ကြီးနှင့် ရှေ့တိုးလိုက်သည် နှင့် မေမြတ်က ကောင်းရှေ့က ကာကွယ်ပြီး သားဖြစ်ကာ . . .

"ကလေးကို သမီး ပြောပါ့မယ် ဒယ်ဒီရယ် . . .၊ ရိုက်တာ ပုတ်တာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ . . ."

"ဘာ ကလေးလဲ၊ ငါ တယ် . . . ပြောလိုက်ရရင် . . ."

ဦးအောင်ကောင်း နောက်ပြန်ဆုတ်ပေမဲ့ လက်သီးဆုပ် မပြေ . . .။

"မင်း ငါပြောတာကို စဉ်းစား . . .၊ ဒီတစ်ခါ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး"

တက်ခေါက်ပြီး ဦးအောင်ကောင်း ထွက်သွားတော့ ကောင်းက ဆက်တီ လက်တင်ကို ဒုန်းခနဲ ထုပစ် သည် ။

ထစ်ခနဲရှိ မိတ်ကပ်လိမ်းတယ်၊ အလှပြင်တယ်၊ ဒါပဲအပြစ် . . .။ သူဘယ်မှာ မိတ်ကပ်လိမ်းသလဲ . . .၊ အလှပြင်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ . . .၊ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် မိန်းမဖြစ်ဖြစ် အလှအပ မမက်မောတဲ့ လူ ရှိသလား . . .။

အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူး ထားတာကိုက အလှအပတွေ ဖန်တီးဖို့ လား . . .။ အဲဒါ လုပ်ချင်တာနှင့် ပဲ မိန်းမလျာ ဖြစ်သွားပြီလား . . .။

"မောင်လေးရယ် မိဘကို အံ့ကြိတ် ဒေါသ မဖြစ်ကောင်းဘူး၊ ဒယ်ဒီက မောင်လေးကို ယောက်ျား ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေစေချင် လွန်းလို့ ပါ"

"ကောင်းက ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ မမ"

"မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့လေ . . . ဟို . . ."

နည်းနည်းလေးတော့ တိမ်းစောင်းနေတာကို ပြောပြချင်သည် ။
ကောင်း နားဝင်ချို့အောင် ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိ. . . ၊ ဘယ်လိုမှ မသိ
သာ မထင်ရှားဘဲ ဘဝပြောင်းနေတဲ့ ယောက်ျားတွေ ရှိနေလို့ ကိုယ့်
မောင်လေးကို သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ပူမိတာပင်. . . ။

ဒါပေမဲ့ ကောင်း မျက်နှာပျက်သွားလျှင် သူမ မနေတတ်ပါ။ တိုးတိုး
ကြိတ်ကြိတ် ပြောပြမယ် ကြံတိုင်းလည်း စကားစ၊ လိုက်တာနှင့်
ကောင်းက အသံကျယ်နှင့် ထ,ဖြစ်သည် ။ ထိုအခါ ဒယ်ဒီ ပါလာတော့
အကြီးအကျယ်တွေ ဖြစ် . . . ။

"ပြောလေ . . . ၊ ဟိုဆိုတာ ဘာလဲ. . . ။ မမလည်း ဒယ်ဒီလိုပဲ ကောင်း
ကို ပြောချင်တာမို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး မောင်လေးရယ် . . . ၊ ဒယ်ဒီ ပြောတဲ့ သဘောမျိုး
သက်ရောက်သွားမှာ စိုးလို့ စကားလုံး ရွေးနေတာပါ။ မောင်လေး စိတ်
ဓာတ် မပြောင်းလဲဘူး ဆိုတာ မမက ယုံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မယုံ
ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ မောင်လေးက အရမ်းချောနေတာ၊ ပိုချော
အောင် ပြင်ထားတော့ ပြင်လို့ ချောတာမျိုး ဖြစ် သွားတယ်၊ အလှအပ
ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ယောက်ျားလေးက မိန်းကလေးတွေ ထက်တော့ မပို
သင့်ဘူးလေ၊ အဲဒီ တော့ မောင်လေးကို ထင်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့၊
ဒယ်ဒီပြောသလို မျက်နှာမှာ ဖောင်ဒေးရှင်း ခံတာတွေ၊ ကိုယ်မှာ လိုးရှင်း
လူးတာတွေ ဖျောက်လိုက်ပါ ကလေးရယ် . . . နော်. . . ၊ လက်သည်းရှည်
တွေ ထားတာ ပိုဆိုးတယ်"

"တစ်ခုမှ ဖျောက်ဖို့ မလွယ်ဘူး"

ကောင်းက အစ်မကို ကျတော့ ကြောက်ရမှန်း မသိစွာ ကောက်ခနဲ

ပြော၏။

"မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံဖုတွေ ထွက်လာရင် အလှပျက်မယ်၊ အရေပြား ပေါ်မှာ လေတိုးလို့ တင်းနေတာ မျိုးလည်း မကြိုက်ဘူး"

"ကောင်းရယ် . . .၊ မောင်လေးမျက်နှာမှာ နုမွတ်သန့်စင် နေတာ၊ ဒါတွေ လိမ်းနေလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလှအပကို အရမ်း ဂရုစိုက်ကြတဲ့ မင်းသမီးတွေ တောင်မှ လိမ်းနေ၊ ဖြီးနေတဲ့ ကြားက အဖုအပိမ့် ကင်းကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နဂိုကတည်းက အသားအရေ သန့်လို့ ချောနေတာပါ၊ မယုံရင် မလိမ်းဘဲ နေကြည့်လိုက် ပါလား . . ."

"မကြည့်နိုင်ဘူး . . .၊ အဖုကြီး ပြူးပြဲထွက်လာမှ ဓားနဲ့ ကလော်ထုတ် နေလည်း အပိုပဲ"

မေမြတ် ဒုက္ခ ရောက်သွားသည် ။ မောင်လေးက အရပ်မြင့်ပြီး ကိုယ်လုံးသွယ်သည် ။ အကယ်၍ သာ ကာယဗလ ကစားတာတွေနှင့် အချိန်ယူ လေ့ကျင့်လိုက်လျှင် မြင့်မား ကြံ့ခိုင်တဲ့ ပုံစံ ဖြစ်လာမှာ သေချာသည် ။

ခက်တာက ယောက်ျား ပီသတဲ့ ပုံ ဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ဘဲ အမြဲတမ်း ချောမွေ့လှပနေဖို့ ကိုပဲ ကောင်းက အာရုံစိုက်၏။

ပေါင်းသင်းလိုက်တော့ ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်း ဆိုတာ မရှိ . . .။

သူ့ဘေးမှာ ညွှန်း တစ်ယောက်သာ အမြဲတမ်း ရှိနေတတ်ကာ ညွှန်းနှင့် ကျောင်းကွဲ သွားတော့လည်း တစ်ယောက်ရှိတဲ့ နေရာကို တစ်ယောက်က သွား . . .။

ကျောင်းသာ ကွဲပေမဲ့ လူချင်းတော့ မကွဲပေ . . .။

"မောင်လေးက အခု ဒီဇိုင်နာ အလုပ်ကိုပဲ တကယ် လုပ်တော့မှာ ပေါ့"

"လုပ်မှာ . . ."

ပြောလိုက်ပြီးတော့ ပြုံးသေးသည်။ ။

"တိုးတက် အောင်မြင်လာရင် သင်တန်း ပြန်ဖွင့်ပြီး ထပ်ပြီး တိုးချဲ့မယ်"

မေမြတ် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ဒယ်ဒီ စိတ်ပူနေတာကို သူမ သိသည်။ သူမလည်း စိတ်ပူ တာပဲ ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ . . .

"လုပ်တော့မယ် ဆုံးဖြတ်ပြီး ရင်လည်း အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေါ့ မောင်လေးရယ်. . .။ ဒါပေမဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် မောင်လေးကို ပျက်စီးသွားမှာ တော့ စိုးတယ်"

သိသားပဲ ဆိုသည့် အကြည့် ရောက် လာပြီး ကောင်းက ပြုံးသည်။ ။

"မမရော ကိုထွတ်နဲ့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာ လဲ"

"သူ ဒီတစ်ခေါက် သဘော ပြန်မထွက်ခင်တော့ လုပ်ဖြစ်မှာ ပါ။ ဒယ် ဒီက သိပ်သဘောမကျတော့ မမလည်း စိတ်ထင့်နေတယ်"

ဦးအောင်ကောင်းက စေ့စပ် သေချာသလောက် စည်းကမ်းလည်း ကြီးသည်။ ။ သမီးရှင်မို့ ဘယ်လို အိမ်ထောင်ဖက် မျိုးနှင့် မှ လက်ထပ်စေ ရမည် ဘာညာ ရွေးချယ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သဘောသား တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့် အချက်ကို လက်မခံချင်တာ ဖြစ်၏။

သဘောသား တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်ရာထူး၊ ဘယ်အဆင့်အတန်း ဖြစ်နေပါစေ မိသားစုအတွက် ထာဝရ ပြည့်စုံနွေးထွေးမှုကို မပေးနိုင်ဟု မြ

င်ထားသည်။ ။

ပိုဆိုးတာက ရေမျောကမ်းတင်ဟု သတ်မှတ်ထားသည် အထိ ဦး
အောင်ကောင်းက အထင်တကြီး မရှိခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

သမီးဖြစ်သူကိုတော့ ခွဲလည်း မခွဲရက်၊ စိတ်တိုင်းလည်း မကျပါဘဲနှင့်
လက်ထပ်ခွင့် ပေးခဲ့ရသည် အထိ လိုက်လျော ထားခဲ့၏။ ဒါကို မေ
မြတ် နားလည်နေသည် မို့ စိတ်မဖြောင့်နိုင်ပါ . . .။

"ဘာဖြစ်လဲ မမရာ . . .၊ ကိုယ်ချစ်တာကို စွန့်လွှတ်ပြီး မိဘနဲ့ နေရ
တော့လည်း မမ စိတ်ချမ်းသာမှာ မှ မဟုတ်တာ"

မေမြတ်က ကောင်း ပြောနေတာကို အဓိပ္ပာယ် ပေါက်သွားပြီး
သေချာကြည့်ကာ . . .

"မင်းကျရင်ရော ဒယ်ဒီ သဘော တူတူ၊ မတူတူ ယူမှာ ပဲလား"

"ဟား . . . နိုး . . . ပါ . . .၊ မိန်းမ ယူဖို့ များ . . ."

ကောင်းမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားတာကို ဝမ်းသာရမည့် အစား မေမြတ် စိတ်
မချမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။ မိန်းမ တွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး ဆိုတာကိုပဲ
သူမမှာ ရတက် မအေးနိုင် . . .။

စိတ်ထဲမှာ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ် တွေးနေမိသည်။ ။

အရှင်လတ်လတ် ကြီးနှင့် ဘဝကူး မသွားပါစေနင့် . . .။

အခန်း(၂)

ရှိုးပွဲတစ်ခုကနေ ပြန်ထွက်လာကြတော့ ညွှန်း လက်က နာရီလေးကို
ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ။ မနက်ဖြန် စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့ . . .။

စာတွေလည်း ကျက်ရဦးမည် . . .၊ ဗိုက်လည်း ဆာနေပြီ . . .၊ စားချင်
တာစား၊ သွားချင်တာ သွားရဖို့ က ကိုယ့်ခြေထောက် တွေကို ကိုယ် ဦးမ
ဆောင်နိုင်သေး . . .။

"လာ . . .၊ ငါနဲ့ ဆိုင်ခဏ လိုက်ခဲ့ဦး"

"ကောင်း. . ."

လက်ကို ဆွဲလိုက်တော့ ညွှန်းက ပြန်ရုန်းကာ မျက်မှန်လေးကို ပင့်၏
။

"ငါ မနက်ဖြန် စာမေးပွဲ ရှိသေးတယ်"

"သိတယ်. . .၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ခဏလေးပါဆို. . ."

"ဆို င်မှာ အင်္ကျီတိုင်းဖို့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ချိန်းထားတယ် မို့လား၊
သွားတော့ဟာ . . .၊ ငါပြန်တော့မယ်"

"တစ်ယောက်တည်း ပြန်မယ်၊ ဟုတ်လား"

"ဘာဖြစ်လဲ . . . ငါပြန်နေကျ ဥစ္စာ . . ."

"အခု ငါက ခေါ်လာတာလေ . . . မပြန်ရဘူး၊ လိုက်ခဲ့ . . ."

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် လက်ကို ဆွဲပစ်လိုက်တော့ ညွှန်း မျက်နှာလေး မဲ့သွား၏။

"ငါ ဗိုက်လည်း ဆာနေလို့ ပါ၊ ပြန်ပါရစေ ကောင်းရယ် . . . နင် ဟိုမှာ ကြာဦးမှာ . . ."

"ကြာလည်း ခဏပဲ၊ နင်ဆာရင် ခေါက်ဆွဲ မှာ ကျွေးမယ်"

ကောင်းက ကားဆီကို ဇွတ်ဆွဲခေါ်သည် ။ ကားထဲကို ညွှန်း ရောက်သွားပြီး သူ ဟိုဘက်ကို ကူးသွားစဉ် တွင် . . .

"ဟေး . . . ယူက ကောင်း ဆိုတာလားဟင် . . ."

မော်ဒယ် သရုပ်ဆောင် တော်ဝင်သူ ဆိုသည့် ကောင်မလေးနှင့် ချောချောလှလှလေးတွေ အားလုံး ခြောက်ယောက်တောင် ကောင်း ဘေးမှာ ဝိုင်းသွား၏။

မသိလျှင် အဆိုတော် ရုပ်ရှင်မင်းသားမို့ လက်မှတ်ထိုး၊ အော်တိုရေး လုပ်ခိုင်းနေကြသလို ရယ်နေတာ တွေ၊ ပုတ်ခတ် ပြောဆိုနေကြတာတွေ မပြီးနိုင် . . . ။

"ဘိုင့်ဘိုင့် . . ."

"လာမယ် သိလား၊ လုံးဝ အတိအကျ"

"ကောင်း နော်၊ ယူ ရှိနေမှ . . ."

ကောင်းက ကားထဲ ရောက်နေကာမှ ခေါင်းညိတ်၊ ရယ်မော၍ နှုတ်ဆက် နေရသေးသည် ။

"သူတို့ နဲ့ ခုမှ သိတာလား..."

"အင်း..."

"သိပြီးသားတွေ လိုပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ပုတ်ခတ် စကားပြော နေတာ၊ ရင်းနှီးလွန်းလို့ "

ကောင်း က ရယ်လိုက်ကာ မျက်လုံးပေါ်ထိ ထောက်အောင် ရှည်ကျ နေသည့် ဆံပင်တွေကို မျက်နှာ ခါထုတ် ဖယ်လိုက်ပြီး...

"ရင်းနှီးကြည့်ကြတာ နေမှာ ပေါ့...၊ ငါ့ကို နင်တို့လိုပဲ ထင်လို့..."

ညွှန်းက ကားမောင်းနေသည့် ကောင်းကို လှည့်ကြည့်သည်။ ။ ပါးပြင် က နီမြန်းမြန်း၊ နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုးဘဲ နှုတ်ခမ်းသားတွေက ရဲနေသည်။ ။ ကော့ချွန်နေသည့် နှာတံက တစ်စက်ကလေးမှ အပြစ်အနာအဆာ မရှိ . .။

သေချာ ပြုပြင် ထားခဲ့သော ဆံပင်ရှည်က ကုတ်ပေါ်မှာ ရွှေရောင် ရ ငုံ့ရင့်နှင့် တချို့တလေက ခွေဆင်း နေကြသည်။ ။

ဆွယ်တာလက်ရှည် လည်ကပ်တွေပဲ အဝတ်များ သည့် ကောင်း ပုံစံ က တစ်မျိုးထင်စရာ ဖြစ်အောင် ချောလွန်းနေကာ မဟုတ်ဘူး လို့ လည်း တွေးလို့ ရသေးသည်။ ။

"ဘာကြည့်တာလဲ..."

ကောင်းက ညွှန်း ကြည့်နေတာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ငေါက်ဆတ်ဆတ် မေး၏။ ။ ဟန်မဆောင် တတ်သည့် ညွှန်းက ကမန်းက တန်း မျက်နှာလွှဲလိုက်ကာ...

"နင် ပြောလိုက်တဲ့ နင်တို့လိုပဲ ထင်လို့ ဆိုတာကို တွေးမိလို့ ပါ။ နင့်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလို ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေတာကို ဘယ်လို ခံစားရလဲဟင်..."

"ဘာကို ခံစားရမှာ လဲ...၊ ဝိုင်းရင် ဝိုင်းတယ်လို့ မှတ်ပေါ့၊ ဒါပဲ..."

ညွှန်း သက်ပြင်းချလိုက်မှ ကောင်းက လှည့်ကြည့်ကာ ...

"နင်လည်း မမနဲ့ တော်တော် တူ လာပြီ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ..."

"မမက ငါ့ကို သူ ထင်နေတာတွေ မပြောရက်ဘူးလေ၊ အဲဒါတွေကို မျှုသိပ်ပြီး သက်ပြင်း တချချနဲ့..."

"ငါကတော့ ပြောရက်ပါတယ်၊ မပြောချင်တော့တာ..."

"သိတယ်၊ မပြောလေ ကောင်းလေပဲ"

အကျိုင်းရာ အမည်နှင့် အပ်ထည်ဆိုင်ကြီးမှာ မော်ဒယ်တွေ လက်စွဲထားသလောက် တခြား ဘယ်ဆိုင် နှင့် မှ မတူအောင် စည်ကားနေတာဟာ ကောင်း ရှိနေလို့ ဖြစ်သည်။

ရှိုးပွဲတစ်ခုကို ကောင်း ပါသွားတာနှင့် အပြန်မှာ မိတ်သစ် မိတ်ဟောင်းတွေနှင့် ဝင်လာမစဲ ဤသို့ ဖြစ်နေတတ်၏။

"ဟယ်... ကောင်းက သင်တန်းဆင်း လက်မှတ်တွေ အပြင် ဆုတွေ ပါ ရထားသေးတာပဲ"

"အေးနော်...၊ ပါရမီရှင်လေးပဲ"

ဒီတိုင်း ငုတ်တုတ် ထိုင်စောင့်ရင်း ကောင်းရဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုပါ ညွှန်း ဒီတိုင်း ဘေးမဲ့ ပေးထားလိုက် ရ၏။ အထပ်လိုက် ချပြထားတော့လည်း

မိန်းကလေးတွေက အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဝိုင်းအုံကြည့်ကြကာ ထင်ရာ
တွေ ပြော . . . ၊ ပြီးတော့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ရယ် . . ။

"ဟဲ့ . . . နင် သူ့ကို ဘယ်လိုထင်လဲ"

"အရမ်းချောပြီး တော်တဲ့ လူလို့ ထင်တယ်"

" မဟုတ်ဘူး လေ . . . ၊ ငါပြောတာက သူ့ကို ဟိုဥစ္စာလို့ ပြောနေကြ
တဲ့ ကိစ္စ . . ."

"ဘာပြောပြော ဘာဖြစ်နေနေဟာ . . . ၊ သူ့မျက်နှာလေး ထိုင်ကြည့်
နေရတာနဲ့ အမောပြေပါတယ်၊ ငါဆိုရင် သူ ဒီမှာ ရှိတဲ့ ရက်ကို ဖုန်း
ဆက် မေးရလွန်းလို့ ဆိုင်ရှင် အပျိုကြီးတွေ ကတောင် သိနေပြီ"

"ဘာသိတာလဲ"

"ဟဲ . . . ဟဲ . . ."

ပြောနေကြ တာတွေကို ညွှန်း ကြားနေရသည် ။ ကောင်း ဝယ်ကျွေး
ထားသည့် ခရုခေါက်ဆွဲကို စားရင်း အသံရှင်ကို လိုက်ကြည့်မိတိုင်း ခေါ
က်ဆွဲတွေ လမ်းကြောင်း လွဲတတ်လွန်းလို့ မကြည့်တော့ဘဲ မြန်မြန်ဆန်
ဆန် မျိုချလိုက်ရသည် ။

စားပြီးမှ အအေးဘူးကို ဖြည်းဖြည်း စုပ်သောက်ရင်း ထိုသူမတို့ ကို
သေချာ ကြည့်ခွင့်ရ၏။ မော်ဒယ်တွေ ပါပဲ၊ တီဗွီကြော်ငြာမှာ တွေ့ဖူးတဲ့
သူတွေရော . . ၊ မကြည့်ဘူးတဲ့ သူတွေရော . . ။

"ယူအသားအရေက သိပ်လှတာပဲ၊ ပါးလေး ကိုင်ကြည့်လို့ ရမလား"

ဘုရားရေ . . ၊ ဒီဘက်ကို ကြည့်နေတုန်း ဟိုဘက်က အသံကြောင့်
ညွှန်း လည်ချောင်းထဲမှာ အအေးလုံး ကြီး မချိမဆုံ နင်သွား၏။

ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းလို ဆံပင်မျိုးနှင့် ပဲ ဖြစ်ကာ သူမကတော့ ဆံပင်တွေ တုန်နေအောင် ဖြည့်ဆည်း ထားသလို လှလည်း တော်တော် လှသည်။

ကောင်းကလည်း ပြုံးလို့ . . .။

"ကိုင်ကြည့်ရုံပဲလား၊ လုပ်လေ . . ." တဲ့ . . .။

ပြောပြီး ပါးထိုးပေး နေသည်။ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်သံလေးတွေ မြိုင်သွား၏။

အင်္ကျီအတိုင်း ခံနေကြတာလည်း ကောင်းရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ လက်တွေ ဆန့်တင်၍ ခါးလေး ကော့ပေးထား တာတွေ၊ ဒီလို ဒီလို လျှောက်သွားတဲ့ အခါ အင်္ကျီပုံလေးပါက ချိုးညီသွားအောင် ဆိုပြီး ရှိုးပွဲ လမ်းလျှောက်သလို မိမိ မိုက်မိုက်လေး လျှောက်နေ၏။

ကောင်းက နောက်နေ ခါးတွေ၊ တင်တွေကို လိုက်တိုင်းရသည်။ ညွန်း ပါးစပ်လေး ပွင့်သွားလိုက်၊ မျက်မှန်လေး ပင့်ကြည့်လိုက်နှင့် မျက်လုံး ပြူးသွားခဲ့တာတွေ . . .။ တကယ်ပါ . . .၊ ဒီနေ့မှ ထိထိမိမိ မြင်ဖူးတော့သည်။ ကောင်းကို မိန်းမလျာ တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆက်ဆံနေကြတာ မျိုးလား၊ ဒါမှ မဟုတ် . . .

"ယူက ကောင်းရဲ့ အစ်မလား . . ."

"အင် . . ."

အနားမှာ ဆံပင်ရှည်လေးနှင့် တစ်ယောက် လာထိုင်သည်။ သူများကို ပြူးပြုလိုက်ကြည့် နေမိသဖြင့် ညွန်း ကိုယ်လေး ခွေခွေခေါက်ခေါက် ပြန်ဖြစ်သွားကာ မချီသွားဖြဲ ရယ်လျက် . . .

"သူငယ်ချင်းပါ"

"သူငယ်ချင်း..."

လို့ ထပ်မေးပြီး ညွှန်း ကို သေချာကြည့်၏။ ဆံပင် ပခုံးလောက်နှင့် မျက်မှန်လေး တပ်ထားသည့် ညွှန်း ပုံစံက စပို့ရှပ် ခပ်ဖျော့ဖျော့၊ ထဘီမှန်း ဘောင်းဘီမှန်း မသိလောက်အောင် ပွယောင်းသော ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဖြစ်သည် ။

မျက်နှာမှာ တော့ ဘာမှ မရှိပေမဲ့ ခပ်တုံးတုံးပုံစံ ပေါက်နေတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒီလောက် သေချာကြီး ကြည့်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံမလဲ တွေးမိသည် ။ ကောင်မလေးက ဘာကို သဘောပေါက် သွားမှန်း မသိဘဲ ပြုံးလိုက်ကာ ...

"သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းဆို မထင်စရာပဲနော်"

"ဟင် ..."

"ဪ ... ကောင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း ဆိုတာလေ ..."

"အဟွန်း ..."

ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်တော့ ဖြစ်သွား၏။ ကောင်း ကတော့ ပြောသား ...။ 'ဆံပင်တွေကို နည်းနည်းလောက် ပြင်လိုက်ပါလား၊ မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီးတော့ လှချင်စိတ်ကလည်း နည်းလိုက်တာ' တဲ့ ...။

ကိုယ့်ဆံပင် လုပ်ဖို့ မပြောနှင့် သူ့ဆံပင် သွားလုပ်တိုင်း လိုက်ထိုင်စောင့်ရတာတွေ၊ အိမ်မှာ လုပ်တော့ လည်း 'လာပါဦး၊ လုပ်ပေးပါဦး' ဆိုသူမပဲ...။

လက်တွေ အပူလောင်ရ၊ အကြောတင်ရနှင့် ကျောင်းစာ စာကောင်းကောင်း မရေးနိုင်အောင် ဖြစ်ရတဲ့ အထိ ...။

ဆံပင်နှင့် ပတ်သက်သော ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်းကို ကောင်း နှင့် တင် ဆ
လံသခဲ့မိသည်။ ။ မျက်နှာဆိုလည်း သနပ်ခါး မကြိုက်ပေမဲ့ အပြင်သွားခါ
နီး တို့ ပတ်လေးနှင့် ဖုန်အောင် မှုန်အောင် ရိုက်လိုက်ဖို့ တော့ မမေ့ခဲ့ပါ။
. .။

ကောင်းနှင့် ဘယ်လောက်တောင် ကွာနေလို့ လဲ. . .။ ကွာတယ်ပဲ
ထားပါဦး ကောင်းနှင့် သူငယ်ချင်း မဖြစ်ထိုက် လောက်တဲ့ အထိ သူမက
စုတ်ပြတ်နေလို့ လား. . .။

"အဟမ်း. . ."

နည်းနည်းတော့ တင်းသွားတာမို့ မျက်မှန်လေး ပင့်လိုက်ရင်း ညွှန်း
ခါးလေး ခပ်မတ်မတ် ပြင်သည်။ ။ စကား မပြောချင်တော့ သလိုမျိုး
ကောင်း တို့ ဆီကိုပဲ ငေးကြည့်နေလိုက်တော့ သူမလေး အနားကနေ
ပြန်ထွက် သွားသည်။ ။

ညွှန်းကတော့ ခါးလေး မတ်နေလိုက်၊ ပြန်ကုန်းသွားလိုက်နှင့် စားပွဲ
ပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ အိပ်ပျော်ခြင်း သို့ ရောက်လေသည်။ ။

ပြန်ဖို့ လာနှိုးဖော်ရသည့် ကောင်းက မဲ့ရွဲ့ ကဲ့ရဲ့ ၏။

‘သွားရည်ကျအောင်တောင် အိပ်တယ်၊ ရွံလိုက်တာ’ တဲ့ . . .။

ရွံပေါ့. . .။

အခန်း(၃)

"ဖြေနိုင်ရဲ့ လား သမီး..."

"ဟုတ်..."

"ဖြေနိုင်ရဲ့ လား သမီး..."

"ဟုတ်..."

ဧည့်ခန်းကနေ ဆီးကြိုမေးရင်း မေမေက ညွှန်း အခန်းထဲထိ ပါလာသည်။ ။ လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် တင်၍ သက်ပြင်းချရင်း အိပ်ရာဘေးမှ ထိုင်ချလိုက်တော့ မေမေက စားပွဲဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး...

"ဘာလဲ... အားမရခဲ့ဘူးလား"

"အားရပါတယ် မေမေရယ်၊ ဒီနေ့က နောက်ဆုံးနေ့ ဆိုပြီး စိတ်လျှော့ထားလို့ လား မသိဘူး၊ အရမ်း ပင်ပန်းနေသလိုပဲ၊ အိပ်ချင်တာ ထင်တယ်၊ သမီး အိပ်လိုက်ဦးမယ် မေမေ နော်၊ မေမေ ထမင်းစားနှင့် လိုက်တော့..."

"အေး... အေး... ဒါဆို မေမေ သမီး ဖုန်း ယူသွားမယ်"

"ဟင်... ထားလိုက်ပါ မေမေရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

ဒေါ်ရည်သန့်က လွယ်အိတ်ဆီကို လက်လှမ်းလိုက်ပြီးမှ ပြန်ကြည့်ကာ . . .

"တော်ကြာ သမီး အိပ်နေတုန်း ကောင်း ဖုန်းဆက်နေဦးမယ်၊ သူက သမီး ကျောင်းက ပြန်ရောက်မဲ့ အချိန်၊ ထမင်းစားချိန်၊ ရေချိုးချိန် အားလုံးကို အလွတ်ရနေတာ . . . ၊ အားပြီ ထင်တာနဲ့ တစ်နေရာကို လိုက်ခဲ့ပါဦး ဆိုတာမျိုး ရောက်လာမှာပဲ"

ပြောပြပြီး ဒေါ်ရည်သန့်က လွယ်အိတ်ကို ကိုင်လိုက်လျှင် . . .

"ထားလိုက်ပါ မေမေရာ . . . ၊ ဒီနေ့ စာမေးပွဲ ပြီးတဲ့ နေ့ . . . ၊ သမီး နားမယ်ဆိုတာ သူ သိပါတယ်၊ မေမေ လည်း ထမင်းစားပြီးရင် ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်ဦးမှာ ဆိုတော့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာပဲ၊ သူ ဆက်လည်း သမီးပဲ ကိုင်ပါ့မယ်"

ဒေါ်ရည်သန့် လက်ပြန်ရုပ်ရင်း သက်ပြင်းချသည် ။

"သမီးနဲ့ ကောင်းတို့ က ငယ်သံယောဇဉ် ဆိုတော့လည်း မေမေ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်း ထင်သလို သွားလာနေတိုင်း သမီး ဒီလို တကောက်ကောက် လိုက်ပေးနေတာ မကောင်းဘူး"

ညွှန်းက အိပ်ရာထဲမှာ လဲလိုက်ပြီးမှ ဒေါ်ရည်သန့်ကို လှမ်း ပြုံးပြကာ . . .

"တကောက်ကောက် မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့ ၊ ကောင်းက သူ့အိမ်ကို ခေါ်ပြီး ပြင်ပေးပါ၊ ကူပေးပါနဲ့ ခိုင်းတာပဲ ရှိတာပါ၊ အပြင် သွားတိုင်းတော့ သမီးကို မခေါ်ပါဘူး"

"လိုက်ခဲ့ပါ ဆိုရင် သမီး ပါသွားတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဒါကတော့ သူက သမီးနဲ့ ပဲ သွားလာ နေကျမို့ပါ"

"အဲဒါကြောင့် လည်း ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်း မရှိ ဖြစ်နေတော့ သူ့ကို သူများက ဟိုပြောဒီပြော ပြောလာတာပေါ့ . . .၊ တော်ကြာ သမီးက အနီးကပ်နေပြီး ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်း မတိုက်တွန်းဘဲ သူလုပ်သမျှကို မြှောက်ပင့်ပေး နေတယ်လို့ မေမြတ်တို့က ထင်နိုင်တယ်"

ညွှန်းက စဉ်းစားသလိုလေး ခဏ ငြိမ်နေပြီးမှ . . .

"မမမေက အဲဒီလို ထင်တဲ့ ပုံ မရှိပါဘူး၊ ဦးကလည်း သမီးအတွက် ဟန်းဆက်အသစ် တစ်လုံးတောင် ဝယ်ပေးခဲ့သေးတယ်၊ မမမေက ဘာ ဖြစ်လို့ အဲဒီလို ထင်တာလဲ . . ."

ဒေါ်ရည်သန့် မဖြေဘဲ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

သူဌေး ဦးအောင်ကောင်းဟာ တကယ်တော့ သူမရဲ့ ငယ်ရည်းစား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ ဟိုအရင် ခြံချင်းကပ်လျက် နေဖြစ်ကြ ကတည်းက သူ့မှာ ဇနီး မရှိတော့ပေမဲ့ ဒေါ်ရည်သန့်မှာ သမီးရဲ့ အဖေ ရှိ သေးသည်။

ခင်ပွန်း ဆုံးသွားကာမှ ပြောင်းရွှေ့ ထွက်ခဲ့တာလည်း သူမပဲ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့နေ့ ဦးအောင်ကောင်းထံမှ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလာမှာ ကို သိ နေတာကြောင့် ခပ်ကင်းကင်းပဲ နေချင်မိသည်။

ထို့ပြင် အခြေအနေ အဆင့်အတန်း ချင်းက ကြာ လာလေ ကွာခြား လာလေ . . .။

သူမမှာ ရွှေဆိုင်ငယ်လေး တစ်ဆိုင်သာ ပိုင်ဆိုင်မှု ရှိပေမဲ့ ဦးအောင် ကောင်းကတော့ စိန်တိုက်တွေ တစ်တိုက်ပြီး တစ်တိုက် ဆင့်ပွား ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ သူ . . .၊ အသက်အရွယ်တွေလည်း ရနေပြီ။ ကလေးတွေ

လည်း အရွယ်ရောက် နေကာမှ ပေါင်းစည်းဖို့ တွေ၊ သာယာဖို့ တွေကို မစဉ်းစားချင် တော့ပါ. . .။

ဒါပေမဲ့ ကလေးချင်းက ခွဲထုတ်လို့ မရခဲ့ပေ။ ဦးအောင်ကောင်းကလည်း အိမ်မှာ ဝင်ထွက်မပြတ်. . .။

မေမြတ်ကဆို တစ်ခါတလေ ပါးစပ်ကတောင် ဖွင့်ပြောခဲ့သည် ။

"ဒယ်ဒီနဲ့ အန်တီက ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညှိပါသေးတယ်၊ အစကတည်း ကလည်း သံယောဇဉ် ရှိခဲ့ကြပြီးသားကို . . ."

ဒီစကားတွေကြောင့် ဦးအောင်ကောင်းကို ဒေါ်ရည်သန့် ပြန်မေးဖူး၏။

"ဟုတ်တယ် သန့် . . .၊ သမီးက ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို သူ အကဲခတ်နိုင် တယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်မေးလို့ ကိုယ် ဝန်ခံခဲ့တယ်၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် . . .၊ မင်း အထင်လွဲပြီး တလွဲတွေ လုပ်ပစ်လို့ မဆုံစည်းခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့" တဲ့ . . . ။ နောက်ထပ် ပြောသေးသည် ။

"ပြောထားလိုက်တော့ ကိုယ် ဒီလို ဝင်ထွက်နေရတာ ပိုလွတ်လပ်တာပေါ့" ဆိုသည့် စကားတွေ . . . ၊ ဟိုတုန်း ကတည်းက ဦးအောင်ကောင်းက တစ်ဇွတ်ထိုး တဖောက်ကန်း လုပ်တတ်သည် ။ ဒေါ်ရည်သန့်က စကားနည်း သည်းခံတတ်ပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် နောင်တ မရတတ်။ မဆုံစည်းခဲ့ကြသော အကြောင်းတွေကို ပြောမိတိုင်း ဦးအောင်ကောင်းက အံတကြိတ်ကြိတ်. . .။

"မင်းကြောင့် ငါလည်း ပြန်ရွဲတာလေ . . .၊ မိန်းမရ၊ ကလေးတွေမွေးခဲ့ပေမဲ့ အချစ်ကတခြား၊ လူက တခြားပါ၊ မင်းကို တစ်နေ့မှ မေ့ခဲ့

တာ မဟုတ်ဘူး " ဆိုတာတွေကို တားနေတဲ့ ကြားက ပြောဖြစ်အောင် ပြောသည်။ ။

ပြောကြကြေးဆို ကောင်း ကမ္ဘာ တကယ့်ကို ဖအေတူသား ဖြစ်သည် ။ ဂျစ်ကန်ကန် ထင်ရာ လုပ်တတ်ပြီး ဘာနှင့် ခြိမ်းခြောက်လို့ မှ လည်း မကြောက်တတ်. . .။

"မိန်းမစိတ် ဝင်နေပြီလားလို့ ခိုင်လုံနေတာတွေကြောင့် တွေးမိပေမဲ့ ကိုယ့်သားက စိတ်မပျော့ဘူး သန့် ရယ် . . .။ ကန့်ကလျ ဖြစ်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မိန်းကလေးလိုကို လှချင်နေတာ၊ လှဖို့ အတွက်ပဲ ဝါသနာပါ တာ၊ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး" ဟု ဦးအောင်ကောင်း ခဏ ခဏ ညည်းသည်။ ။

"သမီးလေး ညွှန်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ အရမ်းလိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေး၊ ဒီ လို မိန်းကလေးမျိုးကို ကိုယ့်သားက ခိုင်းစေ နိုင်နင်းနေတာလည်း သန့် ကို အားနာပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းက သမီးလေးကို ခင်တွယ်နေ တယ်၊ သမီးကပြောရင် နားထောင်နေတာမျိုး တွေလည်း ရှိတော့ သမီး ကိုတော့ သားနဲ့ ခင်မင်ခွင့် ပေးပေးပါနော်၊ မတားဆီးပါနဲ့ . . ."

လို့ တောင်းပန်ဖူးသည်။ ။ ဟိုအရင် ခြံချင်းကပ်လျက် ကနေ ဒေါ်ရည် သန့် ပြောင်းရွှေ့သွားတာကို ရည်ရွယ် ပြောတာမှန်း သိပါသည်။ ။

သူမက ခင်ပွန်း ဆုံးသွားပြီ ဆိုတော့ ဇနီးမရှိသူနှင့် ခင်ပွန်းမရှိတဲ့ မုဆိုးဖို၊ မုဆိုးမချင်း ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်မှာ မတင့်တယ်သလို တစ်နေ့ မှာ ဦးအောင်ကောင်း ဘက်က အခွင့်အရေးတွေ တောင်းဆိုလာနိုင် တာ ကို မလိုချင်. . .။

ဒါကို ရိပ်မိခဲ့သဖြင့် ကလေးတွေကို ခွဲလိုတဲ့ သဘောနှင့် နောက်ထပ် ပြောင်းရွှေ့ မသွားဖို့ တောင်းပန်တာ ဖြစ်သည်။ ။

ပြီးခဲ့တာတွေကို တွေးမိသွားကာ ဒေါ်ရည်သန့် မျက်နှာ ခပ်ငေးငေး ဖြစ်သွား၏။

ညွှန်းကလည်း မျက်စိ ခိုင်တဲ့ သူ မဟုတ်...။

မိခင်မျက်နှာကို ငေးနေရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားပြီ ဖြစ်သည် ။ ဖုန်းကို လွယ်အိတ်ထဲက ထုတ်ယူပြီး ညွှန်းရဲ့ ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ထားကာ ဒေါ်ရည်သန့် အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့သည် ။

နောက်ထပ် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ဖုန်းက ထ,မြည်လာ၏။ ဒါကျတော့ ညွှန်း ချက်ချင်းနိုးသည် ။

စာကျက်ရင်း ခဏအိပ်ချင်ပြီဆို ဖုန်းနှင့် ပဲ alarm ပေးထားနေကျမို့ ဒီလို ဆင်ဆင်တူသော ဘယ်လို အသံမျိုး ကြားကြား မနိုးဘူးဆိုတာ မရှိ...။ ရုတ်တရက် ထဖို့ ပြင်လိုက်သေးသည် ။

ပြီးကျမှ ဖုန်းလာသည့် အသံမှန်း သိလိုက်သဖြင့် နောက်ထပ် စိတ်ကူးက ပိတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ဖြစ်၏။

ကောင်း ဆိုတဲ့ ခွေးစုတ် ...၊ ဒီနေ့ လုံးဝ နားပါမယ်လို့ ပြောထားခဲ့တာတောင် ...၊ စိတ်က တိုသွား ပေမဲ့ မကိုင်ဘဲလည်း မနေနိုင်။ အိပ်ပျော်ကာစမို့ လေးလံ ကျိန်းစပ်နေသည့် မျက်လုံးတွေကို မြင်သာထင်သာရုံ ခပ်မှေးမှေး ပြူးပြဲ ထားရကာ ...

"ဟလို ..."

"ဟလို ... ဘယ်သူလဲ ...၊ ကောင်း မဟုတ်ဘူး လား ..."

"ဟင် ဘယ်သူလဲ...၊ ကောင်း မဟုတ်ဘူး "

"ကောင်း မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ ...၊ ပြောစရာရှိလို့ ခဏ ခေါ်ပေးပါ

လား"

"မရှိဘူး . . .၊ ကောင်းက သူ့အိမ်မှာ . . ."

"ဟာ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ . . .၊ ဒါကောင်းရဲ့ ဖုန်း မဟုတ်ဘူး လား၊ သူပဲ ပေးလိုက်တာ . . ."

"မဟုတ်ဘူး . . . မှားနေပြီ၊ ဒါပဲနော်"

ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်ပြီး မခြုံဖြစ်သေးသည့် စောင်ကိုပါ ခါးထိ ဆွဲတင် လိုက်သေးသည်။ အိပ်တော့မလို့ ကျကျနန အဆင်ပြေ သွားကာမှ . . .

"ဟာ . . . ဒုက္ခပါပဲ"

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ညွှန်း မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ရှုံ့မဲ့သွား၏။ ဒီတိုင်း ပေ ကပ်နေလိုက်ဖို့ ဟာ မေမေ ဝင်လာမှာ စိုးတာနှင့် ပဲ ကိုင်လိုက်ရ ပြန်သည်။

"ဟလို . . ."

"ယူက ဘယ်သူလဲဟင်၊ ကောင်းနဲ့ ပါလာတဲ့ တစ်ယောက်လား"

ဒီတစ်ခါ ဖုန်းချလိုက်မှာ စိုးလို့ မေးလာသည့် ပုံက အသည်းအသန်၊ ကောင်းကိုပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး အော်ဆဲ ပစ်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာမိသည်။

မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တော့ လုပ်နေပြီး ဖုန်းနံပါတ် ပေးပြီဆို ညွှန်းရဲ့ ဖုန်းကိုပဲ . . . ဒီကောင်စုတ် . . .။

"ဟလို . . .၊ ယူ ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ ဦးနော် . . .၊ အိပ်နေတာလား၊ ဆော ရိုးပဲ၊ ကောင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေး ပြောပြပါလားဟင်"

"ပြောပြမယ်၊ သေချာမှတ်နော် . . ."

မပြောချင်တဲ့ ကောင် . . . မှတ်ထား . . .၊ သေချာ ပြောပေးလိုက်ပြီး

အိပ်ရာထဲ ပြန်ခွေရင်း ကျေနပ်သွား ၏။

ဘာဖြစ်လဲ . . . ၊ ခင်ခင်မင်မင် ဖြစ်သွားကြပြီ ဆိုရင် ပြောရဆိုရ လွယ်ကူအောင် ဆက်သွယ်ဖို့ ဖုန်းနံပါတ်တော့ ပေးကြ ယူကြတာပဲ။ မ ပေးချင်ရင်တောင် ကိုယ့်နည်းနှင့် ကိုယ် ရှင်းပေါ့. . . ။

ခုတော့ ကောင်းတယ်. . . ။ အိပ်ရေးပျက်အောင် လုပ်နေတာကို ဒေါ သဖြစ်ဖြစ်နှင့် ကျေနပ်နေတုန်း ရှိသေးသည် ။ ဖုန်းမြည်သံ . . . ။

"ဟာ . . . သေပြီ"

နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်လိုက်တိုင်း ညွှန်း အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်နေရင်းက နေ ဘယ်နှစ်ချက်လောက် မြောက်ခုန်သွား မိသည် မသိ။ ဖုန်းကို ကိုင် ပေါက်ပစ် ချင်စိတ်နှင့် လှမ်းယူလိုက်ပေမဲ့ . . .

"ဟလို . . . ၊ အဲဒီက ဘယ်တစ်ယောက်လဲ မသိဘူး၊ ခေါ်လို့ မရရင် မ နက်ကျမှ ပဲ မေးကြ မြန်းကြပါနော် . . . ၊ ကျွန်မ အရမ်းကို အိပ်ချင်နေလို့ ၊ ဆောရီးပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်"

နောက်ထပ် တရုတ်လို၊ ဂျပန်လို ဘယ်လို ထပ်ဆင့် တောင်းပန်ရမ လဲ. . . ၊ ညွှန်း တကယ်ကို တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောမိတာပါ. . . ။

"ဒီလောက် အိပ်ချင်နေရင် မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲ သွားအိပ်ပါလား၊ ပြန် ထဖို့ မလိုတော့အောင်လေ. . ."

"ဟင် . . . ကောင်း . . ."

"ဟုတ်တယ် . . . ၊ နင့်ဘိုးအေ ကောင်း . . . ၊ အိပ်ရာထဲမှာ စန့်စန့်ကြီး ဆိုရင် ခုချက်ချင်း ထထိုင်လိုက်. . ."

"ကောင်းရယ် . . . ၊ နင့်ကို ငါ သေချာ ပြောထားသားနဲ့ ၊ စာမေးပွဲ

ရက်မှာ နှင့်ကြောင့် စာတွေ မနိုင်မနင်း ဖြစ်ပြီး ငါ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းခဲ့သလဲ သိလား . . . ၊ ဒီတစ်ရက်လေး နားပါရစေ . . . ၊ လုံးဝ မဆက်ပါနဲ့ . . ."

"နားပါရစေ . . . ၊ ဟုတ်လား . . ."

"အင်း . . . ၊ ဒါပဲနော်၊ ဝှတ်ဒ်နိုက်"

ညွှန်း နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချလိုက်သည် ။

ဖုန်းပိတ်ထားတတ်တဲ့ အကျင့် မရှိတော့ နောက်ထပ် ဖုန်းလာလျှင် မကြားမိအောင် တစ်ခါတည်း ပိုက်ဆံအိတ်လေးထဲ ထည့်ပိတ်ပြီး မွေ့ရာ အောက်ကို ထည့်၏။ မကိုင်ဖြစ်အောင် ဖုန်းရဲ့ ဟိုဘက်အစပ်ကို တိုးကာ ကျောခိုင်း နေရာယူသည် ။

စိတ်ကူးထဲမှာ အေးချမ်းစွာ အိပ်စက်ခဲ့သော်လည်း အိပ်မက်တွေက မကောင်း . . . ။ ဒေါသ မောဟတွေ နှင့် ကောင်း ရောက် လာပြီး သူမကို အတင်းနှိုးနေသည် ။

နှိုးလို့ မရတော့ နားနားမှာ ပါးစပ်ကြီး ကပ်ပြီး တအားပဲ အာခေါင်ခြစ် အော်၏။

"ညွှန်း . . ."

"ဒုန်း . . . ဒုန်း . . ."

နားထဲမှာ စူးစူးရှရှကြီး ဝင်လာ၏။ ညွှန်း မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားသည် ။ တံခါးထုသံရော တအား ခေါ်နေတဲ့ ကောင်း အသံကြီးရော . . . ။

"ကောင်း . . . ၊ နင် ရောက်နေတာလား . . ."

"ဟုတ်တယ် . . .၊ မြန်မြန် ထလာခဲ့၊ အရေးကြီးလို့၊ မြန်မြန်နော်"

အိပ်မက်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ညွန်း လန့်ဖျပ်ပြီး မျက်လုံးတွေပါ ကျယ်ကုန် သည် ။

ကျောင်းက ပြန်လာလာချင်း လွယ်အိတ်ချပြီး အိပ်တာမို့ ညဝတ်အင်္ကျီ မဟုတ်တော့ အင်္ကျီက လဲဖို့ မလို. . .။

စောင့်ကို ကမန်းကတန်း ခွာချကာ မျက်မှန်လေး ကောက်တပ်၍ ထွက်လာခဲ့သည် ။ အဖြူရောင် ဆွယ်တာ လက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားသည့် ကောင်းက ဖြူနုသော အသားရောင်နှင့် ဝင်းမွတ် သန့်စင်နေ၏။

သူက ခါးထောက်လျက်နှင့် ညွန်းရဲ့ အိပ်ရာက ထလာတဲ့ ပုံကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သေးသည် ။

"ဘယ့်နှယ်လဲ . . .၊ ဖုန်းချပစ်လိုက်တော့ အိပ်လို့ ကောင်းရဲ့ လား"

မေးလိုက်ပြီး မျက်နှာက မချိုမချည် . . .၊ ညွန်း မေမေ့ကို သတိရကာ ဟိုဒီလှမ်းကြည့်၍ . . .

"နင် ဒီလောက် အသံပြန့် အော်နေတာ မေမေ ဘုရားရှိခိုးနေတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တော့မှာ ပဲ"

"မသိဘူး . . .၊ အန်တီ ကိုယ်တိုင် ဆင်း လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးတာ"

"ကောင်းရယ်၊ . . . နင် တကယ်ပဲ"

"လာစမ်းပါ . . ."

လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းကို တောက်လျှောက်သွား၏။ ပြီးတော့ ညွန်းကို ထိုင်ခိုင်းကာ သူက ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်၍ . . .

"နင် ဘာဖြစ်လို့ အိန္ဒြာဇင် ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကို ငါ့ဖုန်းနံပါတ် ပေးလိုက်တာလဲ..."

"ဟင်..."

ခုမှ ကောင်း ဖုန်းဆက်တာတွေ၊ ဒီထိ ရောက်ချလာတာတွေကို တွေးမိသွားသည်။

"ဟဲ့ ... ငါက အိန္ဒြာဇင် မှန်း ... ဘာမှန်း သိမလား ... ၊ နင့်ကို ဒီလိုပဲ မိတ်ဆက်နေကြတာ အများကြီးပဲဟာ ..."

"အဲဒီ အများကြီးက ဆက်တိုင်း ငါက ဒိုင်ခံ ပြောနေရမှာ လား၊ နင် လုပ်ချလိုက်တာ ဒယ်ဒီ ငါ့ကို ဘယ်လို မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်သွားလဲ သိလား"

ညွှန်း မသိပါ။ ဖုန်းနံပါတ် လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ အလုပ်ကို ကောင်း ဒီလောက်ထိ အကျယ်တဝင့် ခင်းကျင်းထား ခဲ့မှန်း တကယ် မသိ ...။

"နင် ငါ့သူငယ်ချင်း လုပ်နေပြီးတော့ ငါ ဒီလို အကွက် ထွင်လိုက်ရင် ဘယ်လိုရွှေ့ရမယ် ဆိုတာ လောက်တော့ သိသင့်တယ်"

"ကောင်းရယ် ... ၊ ငါ တကယ်ကို မသိလို့ ပါ။ နင်က ပေးချင်တဲ့ လူကိုတော့ ပေးမှာ ပဲလို့ တွက်ပြီး ငါ အိပ်ရေးပျက်တာနဲ့ တမင် ပေးပစ်လိုက်တာ..."

ကြည့် . . ၊ ညွှန်းတို့ က အဲဒီလိုလည်း ဝန်ခံတတ်သေးသည်။ ကောင်း မျက်နှာ မအီမလည်ကြီးနှင့် ညွှန်းကို စိုက်ကြည့်၏။

"နင် ဒေါသထွက်ရုံလောက်ပဲ ဆိုပြီး လုပ်လိုက်တာ ... ၊ အခု ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်လို့ လဲဟင်..."

ကောင်းမှာ ဒီလို ပြဿနာတွေ ရှိနေတတ်တာကို သိလျက်နှင့် သူမ မေ့လျော့သွားခဲ့တာကို စိတ်မကောင်းနိုင်...။

ကောင်းကလည်း နောက်က ဆံပင်ကို တစ်ချက်သပ်ပြီး ဆိုဖာမှာ မှီ ချလိုက်၏။ ညွှန်း တမင် ချောက်တွန်းလိုတဲ့ စိတ်နှင့် မဟုတ်မှန်း ဒီထိ လိုက်မမေးဘဲလည်း သူ သိပါသည်။

အိမ်သားတွေ အားလုံးထက် ပတ်ဝန်းကျင် တချို့လူတွေထက် ပိုပြီး ညွှန်းက သူ့ကို နားလည်တဲ့ သူ ...။ ဒါပေမဲ့ ...

ဒီလို မခံချင်တဲ့ စကားတွေပဲ ကြားနေရတော့ ဒေါသက သူမကိုပဲ မြားဦး လှည့်ပေးနေ၏။

"မိန်းကလေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ပျော်နေတယ် ဟုတ်လား" တဲ့ ...။

ဖုန်းလာတော့ သူက ကွန်ပျူတာ ရှေ့မှာ မို့ မကြားလိုက် ...။ ဒယ်ဒီ က ကိုင်လိုက်တော့ ပိုဆိုး၏။ သူ ဖုန်းကိုင်ပြီး ဒေါပွနေတော့ မမက တစ် မျိုး...။

"မောင်လေးကို ပွေတယ်၊ ရှုပ်တယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီ လို ရည်းစားတွေ ထားနေတယ် ဆိုရင်တောင် ဒယ်ဒီက ခွင့်လွှတ်ဦးမှာ " တဲ့ ...။

သူ့ကို မိန်းမတွေနှင့် ပဲ ပေါင်းသင်းသည် ၊ မိန်းမလျာဖြစ်နေပြီ စသည့် မျက်လုံးကြီး တဝင်းဝင်းနှင့် ဒယ်ဒီက အချိန်ပြည့် ကြည့်နေတာ ဖြစ် ၏။

မိဘဆိုပြီးတော့ ပြောပါစေလို့ ထားခဲ့လိုက်တာတွေလည်း များ ပြီ။

"ပြောလေ ကောင်း...၊ ဦးက ဘာတွေ ဆူလိုက်လို့ လဲ..."

"ပြောနေကျ စကားတွေ ပါပဲ..."

ကောင်းက ဒါပဲပြောပြီး စားပွဲပေါ်မှာ အဆင့်သင့် ရှိနေသည့် လက်ဖက်အစ်လေးကို လှမ်းယူ၏။

"နေဦး...၊ ပဲကြော် မရှိဘူး၊ ငါ သွားထည့်ပေးမယ်"

"နေပါစေ..."

ကောင်းက ဒီတိုင်းပဲ နှစ်ဇွန်း ခပ်စား၏။ ပြီးမှ ပြန်ထားလိုက်ကာ . .

.

"ဗိုက်မဆာဘူးလား . . .၊ တစ်ခုခု သွားစားရအောင်"

"ဟင် . . . နင်က ဆာတယ်"

ညွှန်း အံ့ဩရပြန်ပြီ . . .၊ ထမင်းဆို ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လောက် စားသင့်တာ၊ ဘယ်အစားက အဆီ တက်လို့ . . .၊ ဘာစားရင် မျက်နှာမှာ အဖုထွက်တယ်၊ သူပဲ သိ၊ သူပဲ ရှောင်ခဲ့တာ . . .။

ကောင်းလောက် အစား ကြေးများ တာလည်း မရှိပါ . . .။

"ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ..."

"ငါက မိုးချုပ်ရင် သိပ်မထွက်ချင်ဘူး၊ ကားမီးရောင်တွေ မျက်စိ စူးတာလည်း မခံနိုင်ဘူး၊ နင် ဗိုက်ဆာရင် တစ်ခုခု လုပ်ပေးမယ်လေ၊ ဘာစားချင်လဲ . . .၊ အသုပ်လေး ဘာလေးလား၊ အပူ၊ အအေး တစ်ခုခု . . ."

"ဘာမှ မစားတော့ဘူး"

"ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး . . .၊ အစကတည်းက နင် အိပ်ရာထကာစ ဆိုတော့ ဆာမှာ ပဲလို့ တွေးမိလို့၊ အခု နင် ပြန်အိပ်ချင်ပြီလား၊ ငါ စကားပြောချင်

လို့..."

"မအိပ်တော့ပါဘူး၊ မနက်ဖြန်လည်း ကျောင်းပိတ်တယ်၊ ပြောလေ . . ."

"ခြံထဲ သွားရအောင်"

ပြောပြီး ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်ကာ ညွန်းရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကီပါ ဆွဲပြီးသား။ ဒီအိမ်မှာ ကောင်း အချိန် မရွေး ဝင်ထွက်နေကျ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် စားချင်တာ လုပ်ခိုင်းတတ်တာလည်း မေမေ့ကိုပါ ချန်မထားပေ...။

"အန်တီ ဒီမနက် သား ဒီမှာ စားမှာ . . .၊ ငါးချက်ထားရင် ကျွိုင်ရှာမှာ နော် . . .၊ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး"

လို့ ပြောပြီဆို စိစဉ်ပြီးသားမှာ မပါလည်း မေမေ ထပ်ချက်ရသည် ။ ညပိုင်း ညဉ့်နက်မှ ရောက်လာတာ တွေလည်း ရှိသည် ။ မေမေက ဘာမှ မပြောပါ . . .။

ကောင်း ကိုဆို ပတ်ဝန်းကျင်က ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို့ တောင် ထည့်တွက်ကြတာ မဟုတ်တော့ ဘယ်သူကမှ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဝေဖန်ခဲ့ဖူးတာလည်း မရှိ . . .။

"ညွန်း..."

"ဟင်..."

"နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်လဲ..."

"ဘာကိုလဲ..."

ဒန်းပေါ်မှာ အတူတူ ထိုင်လိုက်ကြပြီး ကောင်းက ဘာစိတ်ကူးတွေနဲ့ ထမေးမှန်းမသိ . . .။ ညွန်းရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်နှင့် သူ့ပခုံးကို ကပ်တွန်းလို

ကံကာ . . .

"ငါ ဒီအလုပ်နဲ့ အရမ်း အောင်မြင်တယ်၊ ဘာမှ ကိုယ်ပိုင် ခြွေလှမ်း မစရသေးဘဲနဲ့ ငါ့နာမည်က ဟိုးလေး တကြော်ကြော် ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါ ငါ့အရည်အချင်း ကြောင့် လို့ ထင်လား . . .၊ ဒယ်ဒီ ပြောနေသလို ငါက ဟိုမရောက် ဒီမရောက်ကောင် ဖြစ်နေလို့ လား..."

ညွှန်းက ချက်ချင်း မဖြေဘဲ အမှောင်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ အလင်းကို ရောက်ရောက် ပြောင်းလဲမသွားဘဲ ချောမွေ့နေတတ်သည့် ကောင်း မျက်နှာကို မျက်မှန်လေး ပင့်ကြည့်၏။

"နင်က အရမ်းချောနေလို့ ပါ ကောင်း ရယ် . . .၊ ချောတဲ့ အပြင် ထပ်ပြင်ထားတော့ တစ်မျိုး ထင်ကုန်ကြ တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမလျာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာရော၊ ပါရမီရော ပြည့်စုံမှ အောင်မြင်တာပါ၊ တကယ်ချောပြီး ယောက်ျား ပီသတဲ့ လူတွေလည်း ဒါလုပ်နေကြတာပဲဟာ . . .၊ နင့်လို ပေါ်ပြူလာ မဖြစ်ဘူးလေ"

"ငါ မိန်းကလေးရဲ့ အလှအပကို စိတ်ဝင်စားပေမဲ့ သူတို့ နဲ့ ရင်းနှီးဖို့ လုံးဝ ဖီးလ် မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါရော . . ."

ညွှန်း ဆွံ့အသွားသည် ။ ဒါကိုတော့ သူမ ထောက်မပြနိုင်တော့ပေ။ ကောင်းကို ရိတ်တိ ချိတ်တိတ်တိတ် တွေ လုပ်တတ်ကြတဲ့ အထဲမှာ တက်သစ်စ ကြော်ငြာနှင့် ဗီဒီယို သရုပ်ဆောင် ကောင်မလေးတွေ ပါပါသည် ။

ပြီးတော့ ကြော်ငြာ၊ ဗီဒီယို ကဏ္ဍတွေနှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်ပေမဲ့ ငေးယူရလောက်အောင် လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း ကောင်း ဘေးမှ ရှိနေတတ်ခဲ့၏။

တော်ရုံ ယောက်ျားလေးတွေ ဘယ်လိုမှ စိတ်မခိုင် နိုင်လောက်
အောင် ရက်ရက်ရောရော ရင်းနှီးလိုကြ သည့် မိန်းမလှလေးတွေကို
ကောင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဂရုမစိုက်ဘဲ နေနိုင်ခဲ့တာလဲ . . ။

ဦးအောင်ကောင်း ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဒေါသ ထွက်နေတတ်တာလည်း
ဒါပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

"ဒီကောင် မိန်းကလေးတွေကို သူငယ်ချင်း လုပ်ဖို့ ထက် ပိုပြီးတော့
ကို စိတ်မဝင်စားတာ သန့်ရဲ့ . . ။ ဘယ်လို လုပ်မလဲ"

အိမ်ရောက် လာတဲ့ အခါ မေမေ့ကို ရင်ဖွင့် ပြောပြနေတာတွေ ကြား
ခဲ့ရသည် ။

ကောင်း မေးလာသည့် မေးခွန်းကို ဖြေဖို့ ဟိုဒီအကြောင်းတွေ ပါ
အောင် စဉ်းစားပေမဲ့လည်း ညွှန်း မဖြေတတ်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည် ။

တကယ့်ဆန္ဒ အမှန်ကတော့ ကောင်းကို ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ယောက်ျား
ဝီဝီသသ ကျားကျားလျားလျား ဖြစ်သွားစေချင်တာ . . ။

"ညွှန်း..."

"ဟင် ..."

သူ့အကြောင်း ရင်ထဲမှာ တိတ်တိတ် ပြောနေတုန်းမို့ ခေါ်လိုက်တော့
လန့်သွားသည် ။

"ဘာတွေ ပြောရ ခက်နေလို့ လဲ . . ။ လုပ်ပါ နင် မညာတတ်ဘူး ဆို
တာ ငါ သိတယ်၊ နင့်စိတ်ထဲမှာ ငါ မကြိုက်တဲ့ စကား တစ်ခုခု ပြောမ
လို့ ရှိနေတယ် မို့လား ..."

ညွှန်း မလုံမလဲ လှည့်ကြည့်မိတော့ ကောင်းက ပြုံးလိုက်သည် ။

ဒန်းရဲ့ ရှေ့ ဝါးတစ်ရိုက်လောက်မှာ မီးတိုင်လေး ထောင်ထားသဖြင့်
ကောင်း ပြုံးလိုက်တဲ့ မဲ့ပြုံးကို ညွန်း သေချာ မြင်နေရ၏။

"ဒါဆို ထပ်မေးမယ် . . .၊ ရည်းစား မထားတဲ့ ယောက်ျားတွေဆို
အားလုံး မိန်းမလျာချည်းပဲလား"

"အဲဒါတွေက ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ . . ."

ညွန်း စကား မဆက်နိုင်ခင် ဖုန်းသံ မြည်လာ၏။

ကောင်းက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက နှိုက်ယူပြီး ညွန်း လက်ထဲ ထည့်
ပေးလိုက်ကာ . . .

"ကိုင်လိုက် . . ."

ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းတို့ အိမ်က ဖြစ်သည် ။

"ဟလို . . ."

"ဟင် . . . ညွန်း လား . . ."

"ဟုတ်ကဲ့ မမ . . ."

"ကောင်း ညွန်းဆီ ရောက်နေတယ် ဟုတ်လား"

"ရောက်နေတယ် မမ . . .၊ ပြန်လာဖို့ ပြောလိုက်ရမလားဟင်"

"နေပါစေ . . . နေပါစေ . . .၊ ဒယ်ဒီ ဆူလိုက်လို့ KTV ထဲ ရောက်နေ
သလားလို့၊ ညီမလေးရော စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ရဲ့ လား . . ."

"ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ဒီနေ့ ပြီးသွားပါပြီ"

"ညီမလေးက တော်ပါတယ် . . .၊ မောင်လေး ရောက်ရောက် သွားပြီး
ညီမလေးကို ဒုက္ခပေးနေလို့ ဒယ်ဒီက တပြောပြောနဲ့ . . .၊ မောင်လေး

ကို သည်းခံပါ ညီမလေးရယ် နော် . . . ၊ ခုလည်း အဲဒီက ပြန်ရင် အိမ်ကို တန်းပြန်ဖို့ ပြောပေးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ . . ."

"ကျွတ် . . ."

ဖုန်းပြောနေတာကို တကျွတ်ကျွတ်နှင့် ရှိကာ စကားမဆုံးသေးဘဲ ယူပိတ်ပစ်လိုက်၏။

"ကောင်း ရယ် . . . ၊ မမက ငါ့ကို တစ်မျိုး ထင်သွားတော့မှာ ပဲ"

"ထင်ပါစေ၊ နားညည်းတယ်"

ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း ညွှန်းကို ကြည့်ကာ . . .

"ဆက်ပြော . . ."

"ဟင် . . . ဘာလဲ . . ."

"ကျွတ် . . . အဲဒါပဲ၊ စကားတစ်ခွန်း ပြောရင် လိုရင်းကို မရောက်နိုင် ဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ ငါ နင့်ကို စိတ်ရှိ လက်ရှိ ကိုင်ပေါက်ပစ်ချင်တယ် သိ လား"

"ပေါက်ချင်လည်း ပေါက်ပေါ့၊ ငါက မေ့တတ်လွန်းလို့ စာတစ်ပုဒ် ကျက်ပြီဆို သူများ ထက်ပိုပြီး အပင်ပန်း ခံရတယ်၊ နင် ပြောတာတွေပဲ ထူးပြီး မေ့နေတာ မဟုတ်ဘူး "

"အဲဒီလောက် မေ့တတ်နေသားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဆေးတက္ကသိုလ်ကို တက်ချင်ရတာလဲ . . . ၊ အန်တို့ ကိုလည်း အံ့ဩတယ် . . ."

"မေမေက ငါ ဝါသနာ ပါတာကို လုပ်ခွင့်ပြုထားတာပါ"

"ဝါသနာ ပါစရာ မဟုတ်တာကို ပါနေတာကိုက မမိုက်တာ၊

ဆရာဝန် ဖြစ်ရုံ တော်ပြီ ဆိုပြီးတော့လား၊ ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံတွေမှာ ထိုင်ပြီး ချမ်းသာအောင် လုပ်ချင်တာလား၊ ဘာလဲ . . .၊ ဘယ်အထိလဲ . . ."

"ကောင်းရယ် . . .၊ နင်ကလည်း ငါ့ကို လာဆူနေပြန်ပြီ"

"နင် ဒါကို စတက်မယ် ဆိုကတည်းက နင်နဲ့ ငါ ရန်ဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်လောက် အဆက်ပြတ် သွားသေး တယ်လေ၊ မကြိုက်ခဲ့တာက ဟိုတုန်းကတည်းက . . ."

ကောင်းက ညွှန်း မျက်မှန်တပ်ရပြီ ဆိုကတည်းက လက်ဖျား တခါခါ ဖြစ်ခဲ့တာ . . .။

"သွားပြီ . . .၊ နှာခေါင်းရိုးမှာ ရေတွင်းနှစ်တွင်း သေချာပြီ၊ ပုလင်းဖင်ကြီး ဖြစ်သွားရင် မျက်ခွံကြီး တွေပါ ကြွလိုက်လာမယ်၊ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နိုင်အောင် အဲဒီလောက်ထိ ကြိုးစားလိုက်တာ၊ ငါကတော့ လုံးဝ သနားမှာ မဟုတ်ဘူး "

ညွှန်း ဆယ်တန်း ပြီးကတည်းက မျက်မှန် တပ်လိုက်ရသည် ။ အစတုန်းက စာကြည့်ချိန်လေးပဲ တပ်ထားရင် ရပေမဲ့ ခုဆို အမြဲ တပ်နေရပြီ ဖြစ်၏။

ကောင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် စိုက်ကြည့်နေတော့ ညွှန်း ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့လက်မောင်းကို တံတောင်နှင့် တိုက်ပစ်ကာ . . .

"ကောင်းရယ် . . .၊ နင်သာ ငါ့အဖေဆိုရင် ဒုက္ခပဲ၊ ငါ စာဖတ်တာကို သူ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တိုင်း ဒေါသတွေ စွတ်ထွက်နေတယ်"

"ဘာ . . ."

ပြေရာပြေကြောင်း ပြောကာမှ ကောင်း ၏ ဘာ . . . သံကြီးက ဟိန်းထွက်လာ၏။

"ခင်ဗျား ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ စာအုပ်နဲ့ မျက်နှာ ကပ်ပြီး လူဖြစ်ရှုံးနေတာကို ကြည့်မကောင်းလို့ ပြောနေတာ၊ နောက်ထပ် ဆက်တက် ဆက်ဖြေရဦးမဲ့ စာမေးပွဲတွေ၊ ဘွဲ့တွေ . . .၊ နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူများကို ဆေးမကု နိုင်သေးခင် ကိုယ် ဘယ်ဘဝ ရောက်သွားမလဲ တွေးမိလား"

"ဒီလိုပဲ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားသွားကြတာပဲ ကောင်းရယ် . . .၊ မလွယ်ကူတဲ့ အလုပ်မို့ လို့ လည်း လူအများ စု မဖြစ်နိုင်တာပေါ့"

"တော်ပြီ . . .၊ မပြောတော့ဘူး"

ပြောပြီး ထိုင်ရာကနေ ထရပ်လိုက်သဖြင့် ညွှန်း ကမန်းကတန်း လိုက်ထကာ . . .

"တွေ့လား . . .၊ သူပဲပြောပြီး သူပဲစိတ်ဆိုး..."

"မဆိုးပါဘူး၊ ပြန်တော့မလို့..."

"ဟုတ်လို့ လား ကောင်း ရယ် . . .၊ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်လည်း မပြန်ချင်ဘဲ ဟိုဝင်ဒီဝင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့..."

ကောင်းက ဘာမှ မပြောဘဲ လျှောက်ထွက်သွားတော့ ညွှန်း နောက်ကနေ လိုက်ကာ လက်မောင်းကို ပြန်ဆွဲထား၍ . . .

"ကောင်း . . .၊ ပြန်မှာ လား၊ ဘယ်သွားမှာ လဲ..."

"ပြန်မှာ ပါ ဆိုမှ . . .၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ..."

လက်ကို ဖယ်ချလိုက်ပြီး ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကောင်း . . .၊ နင် ဘာပြောတာလဲ ဆိုတာ ငါ ရအောင် စဉ်းစားပြီး ဖုန်းနဲ့ ပြန်ဖြေမယ်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့..."

စက်နှိုးဖို့ သော့ကို ကိုင်လိုက်ပြီးမှ ကောင်း က ပြီးချင်နေသည့် မျက်နှာနှင့် ကြည့်၏။

"ငါ ဘယ်သွားသွား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ပူနေတာလဲ၊ ဘာလဲ စောစောက မမ ဖုန်းဆက်ပြီး မှာ လိုက်လို့ လား . . ."

လျင်လိုက်သည့် နေရာမှာ လည်း သူ့အပြင် မရှိ။ ညွှန်းက မျက်စောင်းထိုး လိုက်ကာ . . .

"မမကလည်း နင့်အစ်မမို့ ပူတာပဲ၊ ငါ နင့်အတွက် စိုးရိမ်ခဲ့တာတွေ ရော လူကြီးတွေ ခိုင်းထားခဲ့လို့ လား"

"အဟွန်း . . . မယ်တော်ညွှန်း . . .၊ ဒါကျတော့ စကားတတ်တယ်"

ကောင်း မျက်နှာ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဖြစ်သွားမှ ညွှန်း စိတ်ချမ်းသာ သွား၏။

"ကောင်း . . ."

မျက်နှာရှေ့ လှည့်သွားတော့ ကားမောင်းထွက် သွားမှာ စိုးလို့ ညွှန်း ကပျာကယာ ခေါ်ကာ . . .

"နင့်ရဲ့ ဘယ်သူ . . .၊ ဪ . . . အိဒြာဇင် . . . သူက . . . ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာတွေ ပြောလို့ လဲဟင် . . ."

ကောင်း မျက်နှာက အေးစက်စက် ခပ်မဲ့မဲ့ . . .။

ညွှန်းကို ငဲ့ကြည့်ပြီးမှ ရှေ့ပြန်လှည့်ရင်း စက်နှိုးလိုက်ပြီး . . .

"ပြောရင် အသေသတ် . . ."

"ကောင်းကလည်း ငါ သိချင်လို့ ဟာကို . . ."

"နောက်ကျသွားပြီ . . .၊ ပြောချင်တဲ့ စိတ်တွေ လေတိုက်တဲ့ ထဲ

ပါသွားလို့ "

ကားက သိမ့်ခနဲ ရွှေသွားတော့ ညွှန်း နောက်ဆုတ်လိုက် ရကာ . . .

"အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်. . ."

လို့ ထပ်မှာ လိုက်သေးသည် ။

ကောင်းက ရှေ့ကို ဘီးလိုမ့်နေပြီးမှ နောက်ကို သာသာလေး ပြန် ဆုတ်လာကာ ညွှန်း မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်၍ . . .

"မပြန်ဘူး. . . ၊ ဒီတစ်ခါ ငါ ဖုန်းပိတ်ထားတော့ မမ နင့်ဆီ ဖုန်းဆက် လိမ့်မယ်၊ ပြန်ပြောပြလိုက် . . . ၊ ယောက်ျား ပီသအောင် လေ့ကျင့်မလို့ နို က်ကလပ်ထဲ ဝင်သွားတယ်လို့ . . ."

"ဘာ . . . ကောင်း၊ ကောင်း . . . နော် . . . နင် . . ."

မောင်းထွက်လာခဲ့ရင်း ကောင်း ရယ်မိသည် ။ သေချာသည် ။ ဒီည ညွှန်း ကောင်းကောင်း အိပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်. . . ။

ပျော်စရာကြီး ပါလား. . . ။

* * *

အခန်း(၄)

ရှိုးပွဲမှာ သူ ချုပ်ပေးတဲ့ ဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေး ဆုရသွားသည် ။
ကောင်းက ဓာတ်ပုံကို အိမ်ယူ လာပြီး ပြတော့ ကောင်းနှင့် အတူ ပါလာ
သည့် ညွှန်းလည်း ဘေးမှာ ရှိသည် ။

"ဟုတ်သားပဲ ကြည့်စမ်း . . .၊ မောင်လေးရဲ့ ဒီဇိုင်းက အရမ်းကို
လန်းတာပဲ၊ ခရစ်စတယ်တွေနဲ့ ဆီးကွင့်တွေ ထည့်ထားတာ ဆန်းပြီး ကို
ယ်လုံးလေးကို ပိုပေါ်အောင် ပြထားသလိုပဲ"

မေမြတ်က သတင်းစာ ဖတ်နေသည့် ဦးအောင်ကောင်း ကြားအောင်
တမင် ပြောနေကာ အမှတ်တမဲ့ မျက်လုံး ဝေ့ကြည့်လိုက်၍ မြင်အောင်
ဓာတ်ပုံတွေကို စားပွဲပေါ်မှာ မြင်သာအောင် ဖြန့်ချထား လိုက်၏။

"ဒယ်ဒီ . . .၊ ဒီမှာ တွေ့လား၊ မော်ဒယ် ချိုချိုယူအောင် လေ . . .၊ မြတ်
တို့ စိန်တိုက် ကြော်ငြာတုန်းက သူ့ကို နေရာကောင်း မပေးလို့ ဆိုပြီး မာ
နကြီးသွားတဲ့ ကောင်မလေး၊ သူ ဆုရသွားတာ . . ."

ဒီတစ်ခါ တိုက်ရိုက် လှမ်းပြောလိုက်တော့ ဦးအောင်ကောင်း တစ်
ချက် လှည့်ကြည့်သည် ။

"ဒီမှာ လေ . . .၊ မောင်လေးရဲ့ ဝတ်စုံနဲ့ . . ."

မေမြတ်က ဓာတ်ပုံကို သေချာ ရွှေ့ပြတော့...

"လက်စည်းလေး တွေရော...။ လည်စည်းရော အရမ်းလှတာပဲ။ ခုနက ဖုန်းဆက်တယ် သိလား၊ မောင်လေးနဲ့ ကျတော့ ပြေလို့၊ ချောလို့..."

ဟုတ်မှာ ပေါ့ ဆိုသည့် နှုတ်ခမ်းက မပြောပေမဲ့ ခပ်ဖိဖိ ပိတ်ကျသွားပြီး သတင်းစာကို မျက်လုံးတွေ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ။ ကောင်းမျက်နှာ စုတင်းသွားတော့ ညွှန်း မနေသာတော့ဘဲ...

"ကောင်းက အရမ်းကို အောင်မြင်နေတာ ဦးရဲ့...။ မေမေတောင်မှ ဒီနေ့ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ဘူး"

ဦးအောင်ကောင်း မျက်နှာ ဒီဘက် နည်းနည်း ငဲ့စောင်းလာသည်။ ။ မျက်လုံးတွေ မပါသေး...

"လူငယ်တွေ ဆိုတာ သူတို့ အားသန်တဲ့ ဘက်မှာ ပဲ ထူးချွန်သွားတတ် ကြတာတဲ့ ၊ သားက ဒါတွေကို ဝါသနာ ပါခဲ့တော့ သူများ ထက် ပို ထူးချွန်တာပေါ့တဲ့ ၊ ဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးစား...။ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုကို ဇောက်ချပြီး စိတ်မများ ရင် အောင်မြင်တာပဲတဲ့..."

မေ့တတ်လှပါသည် ဆိုပြီး ခုကျတော့ မအေ ပြောလိုက်သမျှ တစ်ခုမှ မကျန် ရွတ်ပြနေလိုက်တာ ချောချော မောမောပါလား...။

မကျေနပ်သည့် စိတ်တောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘဲ ကောင်းက ပြန်၍ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

သူ ဒီနေရာကနေ မြန်မြန် မထမိလျှင် ကျထားသည့် မီးပွားက လောင်တော့မှာ မို့ ထွက်ခွာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ညွှန်းက ကောင်း ထွက်သွားတာကို လှည့်ကြည့်ပြီးမှ...

"ဦးကလည်း ကောင်းကို သနားပါတယ်၊ ညွန်း ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုရင် ရောင်စုံစက္ကူတွေ ဝယ်ပြီး ကြယ်လေးတွေ ခေါက် . . . ၊ ငှက်ရုပ်လေးတွေ ချိုးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ထင်သလို ဆော့တာ၊ မေမေက လုံးဝ မကြိုက်ပေမဲ့ အရုပ်လေး တစ်ခုခုပုံ ပေါ်သွားလို့ ၊ ပြေးပြီးပြရင် ဘယ်တော့မှ မဆူမငေါက်ဘူး၊ ခေါင်းလေး ဖြစ်ဖြစ် ညိတ်ပြီးမှ တစ်ဖက်လှည့်သွားတယ်၊ အောင်မြင်မှု တစ်ခုရဖို့ ကြိုးစားလာတဲ့ ကလေးရဲ့ တက်ကြွနေတဲ့ စိတ်လေးကို ညှိုးနွမ်း မသွားစေချင်လို့ တဲ့ . . . ၊ မကြိုက်ရင် မကြိုက်တဲ့ အကြောင်း၊ ဘာလုပ်တာထက် ဘာလုပ် ဖို့ သင့်တဲ့ အကြောင်း အေးဆေးကျမှ ရှင်းပြပြီး စည်းရုံးတာ . . ."

ဦးအောင်ကောင်းက သတင်းစာကို ပိတ်လိုက်ပြီး ပြုံးနေသည့် မျက်နှာနှင့် ညွန်း ဘက်ကို လှည့်ထား သည် ။

"အဲဒီလို စည်းရုံးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ဦးမှာ ပြည့်ဝချင်မှ ပြည့်ဝမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နားလည်နေရက်နဲ့ မလည်သလို ရွဲ့တာ၊ မကောင်းတာကို မကောင်းမှန်း သိသားနဲ့ ဇွတ်တိုးနေတာ၊ ဒါတွေက သန္ဓေစိတ်နဲ့ ပဲ ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး လား၊ သမီးသူငယ်ချင်းက အဲဒီလို လူမျိုး. . ."

"ကောင်းက ရွဲ့တတ်ပေမဲ့ ညဉ့်ဆိုးတော့ မရှိပါဘူး ဦးရယ် . . . ၊ ပြီးတော့လေ သူ ဒီအလုပ်ကို အရမ်းကို ဝါသနာ ပါနေတာ၊ အဲဒါကို တားနေလေ၊ သူ့စိတ်က မကောင်းတဲ့ ဘက်ကို ယိုင်လေ ဖြစ်နေမှာ ၊ နည်းနည်းလေး လျှော့ပေးလိုက်ပြီး သူ လုပ်ချင်တာ လုပ်ဖို့ ခွင့်ပြုပေးလိုက်ပါ ဦးရယ် . . . နော် . . ."

ဦးအောင်ကောင်းက သက်ပြင်းချလိုက်တာ ဖြစ်ကာ မေမြတ် အားတက်သွားကာ . . .

"ဟုတ်ပါတယ် ဒယ်ဒီရယ် . . . ၊ မောင်လေးက ဒီလောက် မဆိုးပါ

ဘူး၊ သူဒါကို လုပ်မှာ မို့လို့ အလှ အပတွေ အရမ်း လိုက်စားနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်တွေ နေတတ်တာက လွဲလို့ ပုံဆိုး ပန်းဆိုး ဖြစ်အောင် ပျက်စီးနေတာလည်း မရှိဘဲနဲ့ . . ."

"အဲဒါ ဒယ်ဒီတို့ က ရှက်လောက်အောင် ပုတ်ခတ် ပြောနေကြလို့ ရှေ့ဆက် မတိုးသေးတာ ဆိုရင် သူ့ကို တွန်းအားပေး လိုက်တာနဲ့ လမ်းဆုံး ရောက်သွားမှာ ပဲ၊ ဒယ်ဒီ အဲဒါကို စိုးရိမ်လို့ တားဆီးနေတာ၊ ဒါကို မကြိုက် ပါဘူး ဆိုမှ ဒါတွေပဲ လုပ် . . .၊ ဒီထဲက မထွက်နိုင် . . ."

" မဟုတ်ဘူး . . .၊ အဲဒါ လုံးဝ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ကောင်းရဲ့ ဘေးမှာ ညွှန်း ရှိနေပါတယ်၊ သူ ပြောင်းလဲ တာ မပြောင်းလဲတာ အားလုံး ညွှန်း မပြတ် အကဲခတ်နေမှာ ပါ၊ ဦး စိုးရိမ်တာတွေ ဖြစ်သွားတဲ့ အထိ မဆိုးရွား စေရပါဘူး ဆိုတာ ယုံပါ . . ."

ညွှန်း မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ဦးအောင်ကောင်း စကားလုံးတွေ ရှားပါးနေသည် ။ ကျောင်းက တစ်ဖက်၊ သားက တစ်မျိုးဆိုးနှင့် ညွှန်း ဘယ်လောက် ပင်ပန်းရှာသလဲ ဆိုတာ သူ သိနေလို့ ခက်သည် ။

ဒီကြားထဲကနေ ကောင်း မျက်နှာ ပျက်နေတာကို မကြည့်ရက်ဘဲ အာမတွေ ခံနေသေးသည် ။ ကောင်းရဲ့ ဆိုးခြင်း ကောင်းခြင်းမှာ ကောင်းတာ မရှိခဲ့ဘဲ ဆိုးသမျှကို ခံနေရတာ သူတို့ သားအဖတင် မကတော့ပါ . . .။

ညွှန်းတို့ သားအမိပါ အဆစ် ပါနေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သန့် ဘယ်ရောက်နေ နေ နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေနိုင်ဖို့ သူ ကြိုးစားခဲ့တာက ညွှန်း ရောက်လေရာ နောက်လိုက်ပြီး ကောင်း ကြိုက်သလို ဗိုလ်ကျဖို့ ဖြစ်နေသည် ။

ဒီလောက်တောင် ရှိလှတာ ဆိုပြီး ‘ညွှန်းကိုပဲ မင်းယူရမယ်’ လို့ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်နှင့် လက်ထပ်ပေး လိုက်ချင်သည် ။

ဒီလိုလုပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်သော အဆိုးရွားဆုံး အကြောင်းက ကိုယ့်သား
ကပဲ ခါးခါးသီးသီး ထဖြစ်မှာ သေချာ နေခြင်းပင် . . .။

သန့် တို့ ကိုလည်း သူ ဒီလို ဖွင့်ဟ မတောင်းဆိုရဲပေ။ ညွှန်းက ဆရာ
ဝန်လောင်း တစ်ယောက် . . .၊ ပြီးတော့ ရိုးသား အေးချမ်းသူလေး ဖြစ်သ
ည် ။ ကိုယ့်သားလို ကောင်အတွက် သမီးတောင်းဖို့ က ဘယ်လိုမှ မဖြစ်
နိုင် . . .။ ဦးအောင်ကောင်း ပြောချင်တာတွေရော . . .၊ မပြောနိုင် တာ
တွေရော ပေါင်းကာ သမီးနှင့် ညွှန်းကို ကြည့်နေမိပြီး ဘာမှ လည်း မ
ပြောဖြစ်ခဲ့ပေ . . .။ မနာခံတတ်တဲ့ သားမျိုးကို မွေးမိတဲ့ ဒုက္ခပါလား . . .

။

* * *